

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

29. LEDNA 2006

Z obsahu:

Boží láskyplná tvář

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. ledna 2006
- strana 2 -

Moje štěstí: učit se, jak dělat dobro

Blahoslavený František
Faà di Bruno, voják,
fyzik, matematik,
vědec a kněz
- strana 4 -

Z tragédie se stal zázrak

Příběh chlapce
uzdraveného
na přímluvu P. Pia
- strana 6 -

Potřebuje liturgie reformu?

Biskup Andreas Laun,
Salcburk
- strana 8 -

Osmero blahoslavenství (3)

- strana 10 -

V Ježíšově škole (4)

Evangelium podle
svatého Marka
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (42)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Věž kostela Panny Marie Přímluvkyňe, kterou projektoval bl. František Faà di Bruno (více na str. 4)

EDITORIAL

Kdybychom si podle zpráv evangelií vytvořili rekonstrukci Ježíšova pracovního dne, dostali bychom obraz naplněný intenzivní a pestrou aktivitou, která by se dala převést na jednoho společného jmenovatele a tím je **neúnavná služba lidem**. Když pak druzí odpočívají, pohroužení do nočního spánku, Ježíš se naopak noří do modlitby a rozmlouvá se svým nebeským Otcem a modlí se za ty, kterým přišel sloužit. Ale služba, kterou Bůh prokazuje lidem, nezačala tím, že jeho Syn sestoupil mezi nás. To, co u Božího Syna vidíme zjevně a názorně, je jen docela malý výsek z nesmírné aktivity, kterou Bůh ustavičně vykonává pro člověka od počátku světa. Vše, co o Bohu víme i co vyznáváme, je výlučně zaměřeno na jeho službu člověku. Od Boha máme naprosto všechno, co jsme i co máme, včetně toho, o čem si myslíme, že jsme to vytvořili sami jako výsledek vlastního velkého úsilí a přičinění. I člověk, který chce bojovat proti Bohu, by se bez jeho pomoci a trvalého přispění nezmoohl ani na jedno slovo.

Bůh nestvořil a neodložil svět jako „výrobek“, který už dále svého původce nepotřebuje. Stvoření není jednorázový, nýbrž permanentní akt, kterým Bůh vše, co mimo něho existuje, nejenže vyvolal k bytí z ničeho, ale všechno stvořené také ustavičně udržuje a řídí s nejvyšší moudrostí, jinak by se znovu propadlo do nicoty. Naše schopnost rozvíjet vědění a poznání, kterou nás Stvořitel vybavil, nám dává možnost nahlížet stále hlouběji do tajemství vesmírného celku, který pro nás Bůh tvořivou činností udržuje a v němž s neuvěřitelnou přesností a důkladností trvají právě takové podmínky, jaké pro svůj život potřebujeme. „Kosmické jeviště“, které je pro nás „ušité“ dokonale na míru a na kterém se pohybujeme, funguje automaticky podle Bohem vložených zákonů. Protože bez Božího ustavičného působení bychom ani nemohli existovat,

Pokračování na str. 13

Boží láskyplná tvář

Žalm 143 z nešpor ve čtvrtek čtvrtého týdne

Naše putování žaltářem, který používá liturgie nešpor, dospělo ke královskému hymnu, žalmu 143, z něhož byla přednesena první část: liturgie předkládá tento zpěv rozdělený na dva díly.

První část (srov. v. 1–8) představuje výrazným způsobem literární charakteristiku této skladby: Žalmista se uchyluje k citacím jiných žalmových textů a artikuluje je v novém pojetí jako zpěv a modlitbu.

Pravý Mesiáš

Právě proto, že žalm je z pozdější doby, je snadné si domyslet, že král, který je zde oslavován, již nemá rysy davidovského vladaře, neboť tato hebrejská skutečnost byla ukončena babylonským vyhnanstvím v VI. století před Kr., spíše představuje světlou a slavnou postavu Mesiáše, postavu, jejíž vítězství již není událostí válečné – politickou, nýbrž je to osvobozující zásah proti zlu. Na místo „mesiáše“ – hebrejské slovo, které označuje „zasvěceného“, tak jak jím býval vladař – nastupuje Mesiáš par excellence, který v křesťanském pojetí má tvář Ježíše Krista, „syna Davidova, syna Abraháмова“ (Mt 1,1).

Hymnus se otevírá dobrořečením, totiž provoláním slávy adresovaným Hospodinu, oslavovanému malou litanii spásných titulů: je bezpečnou a pevnou skálou, milosrdenstvím, opevněnou tvrzí, ochranným útočištěm, štítem, který zadržuje z dálky každý útok zla (srov. Ž 143,1–2). Je zde také vojenský obraz Boha, který cvičí svého věrného pro boj, tak aby uměl zápolit s nepřátelstvem v okolí, s temnými silami světa.

Upřímné sebepoznání

Před všemohoucím Hospodinem se prosebník i ve své královské důstojnosti cítí slabý a křehký. Vyslovuje proto vyznání pokory vyjádřené, jak bylo zvykem, slovy žalmu 8 a 38. Cítí totiž, že je

jako vánek, podobný stínu, který přechází, vyhnanec bez domova, utopený v proudu času, který plyne, poznamenaný omezeností, která je vlastní tvorům (srov. Ž 143,4).

A tak je tu otázka: proč se Bůh stará, proč myslí na tvora tak ubohého a padlého? Na tento dotaz (v. 3) odpovídá velkolepý Boží výlev, tzv. teofanie, doprovázená průvodem kosmických živlů a historických událostí orientovaných k oslavě transcendence nejvyššího Krále bytí, vesmíru a dějin.

Boží majestát

Jsou zde hory dýmající vulkanickými erupcemi (srov. v. 5), blesky podobné šípům, které rozpráší nepřátele (srov. v. 6), jsou zde „velké vody“ oceánu, které jsou symbolem chaosu, ze kterého je král zachráněn díky božské ruce (srov. v. 7). Na pozadí zůstávají bezbožníci, kteří *mluví lež, přísahají křivě* (srov. v. 7–8), což je konkrétní představa semitského stylu pro modloslužbu, mravní zvrácenost, pro zlo, které se opravdu staví proti Bohu a jeho věrnému.

Úžas nad darem vtělení

My se nyní v naší meditaci zastavíme nejdříve u vyznání pokory, které činí Žalmista, a svěříme se slovům Origena, jehož komentář k našemu textu se nám zachoval v latinské verzi sv. Jeronýma. „Žalmista mluví o křehkosti těla a lidské kondici“, protože, „pokud jde o lidskou kondici, člověk je nula, marnost nad marnost a všechno je marnost“, říká Kazatel. Ale tu se vrací ohromující sebekritická otázka: *Pane, co je člověk, že ti záleželo na tom, aby ses mu zjevil?... Je to veliké štěstí pro člověka, že zná vlastního Stvořitele. V tom se lišíme od šelem a dalších živočichů, protože víme, že máme svého Stvořitele, zatímco oni to nevědí.*“ Stojí za to trochu rozjímat o těchto slo-

vech Origena, který vidí základní rozdíl mezi člověkem a ostatními živočichy v tom, že člověk je schopen poznat Boha, svého Stvořitele, že člověk je schopen pravdy, schopen poznání, které se stává vztahem, přátelstvím. V naší době je důležité, abychom nezapomínali na Boha spolu se všemi jinými poznatky, které jsme mezitím získali, a je jich tak mnoho! Ony se všechny stávají problematické, a někdy nebezpečné, jestliže schází základní poznání, které dává všemu smysl a orientaci: poznání Boha Stvořitele.

Vraťte se k Origenovi. Říká: „Nebudeš moci spasit tuto ubohost, jakou je člověk, jestliže ty sám ji nevezmeš na sebe. *Pane, skloň nebesa a sestup*. Tvoje ztracená ovce se nebude moci uzdravit, pokud ji nepoložíš na svá ramena... Tato slova jsou adresována Synu: *Pane, skloň nebesa a sestup...* Sestoupils, sklonils nebesa a vztáhl svou ruku z výšiny a uvolil ses vzít na sebe lidské tělo a mnozí v tebe uvěřili“ (Origene–Gerolamo, 74 omelie sul libro dei Salmi, Milán 1993, s. 512–515). Pro nás křesťany není Bůh hypotézou jako pro filozofii, která předcházela křesťanství, ale skutečností, protože Bůh „sklonil nebesa a sestoupil“. Nebesa jsou On sám a On sestoupil mezi nás. Origenes vidí správně v podobenství o ztracené ovci, kterou pastýř bere na ramena, podobenství o Božím vtělení. Ano, ve vtělení On sám sestoupil a vzal na svá bedra naše tělo, nás samotné. Tak se poznání Boha stalo skutečností, stalo se přátelstvím, společenstvím. Děkuje Pánu, že „prolomil nebesa a sestoupil“, vzal na svá bedra naše tělo a nese nás na cestách našeho života.

Žalm, který vyšel z našeho zjištění, že jsme slabí a vzdálení od božského jasu, dospěje nakonec k velkému úžasu nad Božím skutkem: vedle nás je Bůh – Emmanuel, který má pro křesťana láskyplnou tvář Ježíše Krista, vtěleného Boha, který se stal jedním z nás.

*Bollettino Vaticano 11. 1. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Setkání s nepřítelem

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Učil jako ten, kdo má moc.

Ježíš vstupuje do Kafarnaum v doprovodu svých prvních učedníků. Představí se jim zde velmi sugestivně nikoliv tím, že bude mluvit o sobě, ale učiní tak velmi názorně svým prvním veřejným vystoupením a svými skutky. Je den sobotního klidu a židé se dnes tradičně shromažďují v synagoze k Božím slovu. Bůh si vyhradil sváteční den pro sebe, ale jen proto, aby tě právě tento den mohl obzvláštním způsobem obdarovat. Vstup do synagogy spolu s Ježíšovou družinou a zanechej venku všechny jiné zájmy a záliby, které by mohly odvádět tvou pozornost od nejvzácnějšího hosta. Nikdo z přítomných netuší, že dnes jim toto slovo přináší samo Slovo.

Celý život Božího Syna je vystoupením proti odvěkému nepříteli Boha i lidí. Je to ve skutečnosti souboj na život a na smrt, ve kterém se Satan opakovaně, i když marně, pokouší i o nemožné. Bohu ublížit nemůže, ale může zahubit ty, kteří se podvolí stát se jeho nástrojem.

Ježíšovo první vystoupení v synagoze vyvolává všeobecný úžas. *Učí jako ten, kdo má moc*: Posluchači to cítí, protože všechna jeho moc je zaměřena na službu člověku. To je také jediný smysl Božího slova. Pokud tě Boží slovo nepřivádí k úžasu, je to proto, že je přijímáš jako slovo lidské. Vnímat Boží moc znamená ovšem vnímat také vlastní slabost a nicotu. Jestliže nepřipouštíš skutečnost tohoto vztahu, nemůže slovo Boží působit. Pro osvobozující paprsky božské pravdy není větší překážky vlastní nadřazenost a sebejistota.

Všechno Ježíšovo učení sleduje jeden jediný cíl: obnovu a rozšíření Božího království. Je samozřejmé, že to vyvolává nelibost těch, kteří se cítí jeho příchodem ohroženi ve své suverenitě. Buď to dělají všechno, aby ho neslyšeli, a kladou mu všemožné překážky, nebo se mohou dokonce odhodlat i k tomu, že proti Pánu otevřeně vystoupí. Svědkem takové revolty můžeš být již při prvním Ježíšově vystoupení v této synagoze.

Jeden z přítomných přerušil jeho kázání drzým a neomaleným způsobem. *Co je ti do nás? Co tady chceš? Proč nás rušíš? Víme, kdo jsi!* Ničíš naše království.

Podívej se dobře, koho tak pobouřilo Boží slovo: Je to *nečistý duch*. Pokřik pochází

sice od jednoho člověka, ale ta slova nejsou jeho. Jeho ústy se ozval hned celý zástup Božích nepřátel. Těch, kteří mají zájem, aby struktury království zla zůstaly zachovány a neporušeny, je skutečně mnoho. Nesmí tě překvapit, když se setkáváš s jejich obdivuhodnou solidaritou a neobyčejným sebevědomím. Dávají se do křiku, protože cítí, jakou *moc* má tento *Ježíš Nazaretský*. Ve skutečnosti čím více pozvedají svůj hlas, tím více sami dosvědčují nepřekonatelnou moc božského Spasitele.

Nepropadej však strachu, i když kolem tebe Boží protivníci jakkoliv halasně pokřikují. Otevři se jen dokořán Ježíšovu slovu, a nemusíš se bát, ani když tebou pyšný a nečistý duch *cloumá*. Zaručený prostředek, jak se vymanit z moci Zlého, je Pánovo *nové učení*. Spolu s ním vstupuje k tobě sám Ježíš. Je však důležité, abys ho přijímal s opravdovou pokorou a důvěrou. Satan je proti jeho slovu bezmocný: *Umlkni a vyjdi!*

Poděkuj Ježíši za jeho mocný a milosrdný zásah a blahopřej uzdravenému k jeho šťastnému osvobození z moci Zlého. Mohl by ti mnoho vyprávět o tom, kolik vytrpěl v područí nečistého ducha, i o tom, jak člověk prožívá tuto znovu nabytou svobodu. Dobře si zapamatuj, jak účinný je Pánův příkaz. Jakmile cítíš, že se k tobě blíží nečistý duch se svými podmanivými nabídkami, neztrácej čas tím, že mu věnuješ pozornost, nic s ním nesmlouvej, nýbrž rozkaž mu ihned se vši rozhodností Pánovým jménem: *Umlkni a vyjdi ze mne!*

Proti mocnému Božím slovu, které ho vyháňá z lidského srdce, brání se ďábel také tak, že se snaží je přehlušit slovem lidským. Je na tobě, abys dobře rozlišoval, komu věnuješ všechnu svou pozornost. Naslouchej jen těm prorokům, kterým sám *Pán vládá do úst svá slova a oni mluví vše, co On sám jim přikazuje*. Nebuď k nim lhostejný, mohl bys promarnit Boží dary a Pán by tě nakonec *volal k odpovědnosti*. Množí se však kolem tebe jiní, kteří *opovázlivě mluví jeho jménem něco, co jim nepřikázal*, nebo dokonce *mluví jménem jiných bohů*. Ta slova mohou znít někdy velmi slibně a líbivě, ale nejsou to slova, která mají moc života.

Ještě dřív, než ses stal svědkem dnešního Pánova vystoupení, stal ses sám jedním z těch, na kterých On sám vykonal divy své milosti. Nedej se proto zahanbit lidem z Kafarnaum a roznášej horlivě zprávu o jeho učení a působení po celé krajině. Poděkuj Pánu za jeho dary a moc a *pokloň se před svým Tvůrcem. On je tvůj Bůh, který*

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 18,15–20

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: ‚Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.‘

Hospodin mi tehdy řekl: ‚Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit ve jménu mém, toho pošenu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!‘“

2. čtení – 1 Kor 7,32–35

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

Evangelium – Mk 1,21–28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlá nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi: Svätý Boží!“

Ale Ježíš mu to přísně zakázal: „Mlč a vyjdi z něho!“

Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého:

„Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“

A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

tě pase jako ovci a vodí svou rukou. Vyprošuj si milost, abys nikdy nezatvrzoval své srdce, nýbrž vždy naslouchal jeho hlasu. ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 94

Moje štěstí: učit se, jak dělat dobro

**Blahoslavený František Faà di Bruno, voják,
fyzik, matematik, vědec a kněz**

V dějinách církve budí velký obdiv exploze světců a světic v Turíně v 19. století. Podle jednoho odborníka něco takového nemá v předchozích stolecích období. V tomto bývalém hlavním městě království Sardinie vznikl dokonalý boom světců a těch, u nichž začal dlouhý proces kanonizace. Je zde celá řada osob, které žily a pracovaly takřka současně v dobré a svaté spolupráci a procházely dějinami města po celé století. Vzpomeňme na sv. Jana Boska, otce a učitele mládeže, jeho nástupce bl. Michala Ruu, sv. Josefa Benedikta Cotelenga, otce nemocných, sv. Josefa Caffassa, otce vězňů, sv. Leonarda Murialda, otce mladých dělníků, bl. Annu Michelotti, matku chudých nemocných, bl. Josefa Alamana, vychovatele misionářů, služebníci Boží Julii di Bartolo a konečně bl. Františka Faà di Bruna. Je jmenován jako poslední nikoliv proto, že by byl nejméně významný. Je to totiž zářivá postava, která proslavila Turín nejen svým svatým životem, ale také svou mnohознаčnou činností ve prospěch mnoha osob. A tak zatímco Don Bosco vytvořil ve Valdocu „pevnost pro kluky“, jeho přítel di Bruno zřídil nedaleko „pevnost pro ženy“ na pomoc tolika ztroskotaným městským dívkám. Je velice působivé si připomenout všechny iniciativy, které náš světec inicioval a podporoval: ústav pro dívky, které slouží jako služebné (byly nazývány „služky“) v turínských rodinách; dům pro dívky s tělesnou nebo psychickou anomálií, které po potřebné péči mohou nabýt vhodné kvalifikace a stát se cennými spolupracovnicemi v lidské společnosti; škola pro studentky a lyceum, kde sám vyučoval, a kam Don Bosco posílal některé své žáky, aby získali potřebné

tituly; dům pro duchovní cvičení, konvikt pro staré a v důsledku státních konfiskací církevního majetku zchudlé kněze; penzionát pro vznešené dámy, jehož výnosy podporovaly jiná díla, a penzionát pro staré ženy s ošetřovnou pro ženy v rekonvalescenci.

Hypotéza o „sociální“ svatosti

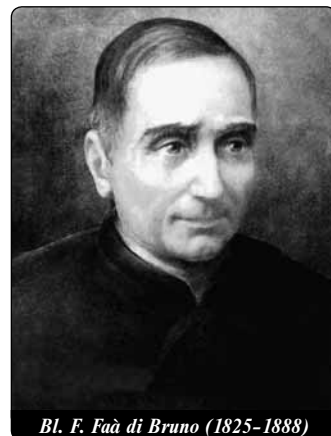
K tomuto dlouhému výčtu je třeba přidat chemickou čistírnu jako dobrodini pro město, kde našli práci především nově přistěhovalí mladí lidé. Slavné byly také jeho „ekonomické vývažovny“, jídelny pro dělníky a studenty, odkud si mohli odnášet domů teplá jídla. Všechny tyto sociální iniciativy měly své ideové a duchovní centrum v Borgo San Donato a měly název „Dílo sv. Zity“. To byl také mateřinec jeho děl. Je zde možno obdivovat krásný kostel Panny Marie Přímlovkyně s velkolepou zvonici a hrobem blahoslaveného.

Kdo je tento světec? Byl vznešeným aristokratem, vojákem, vojenským úředníkem, univerzitním profesorem, polyglotem,

měl doktoráty z matematiky a astronomie, byl mezinárodně uznávaným vědcem, autorem mnoha vědeckých prací vydávaných i v Německu a v Anglii. Byl inženýrem architektem vysoké technické zdatnosti. Sám Antonelli ručil před městem za jeho projekt zvonice vysoké 75 m, která strašila ve snu úředníky magistrátu, nikoliv však jeho, protože si byl jist svými výpočty. Byl to také uznávaný hudebník, který se proslavil sborníkem posvátných zpěvů a hymnů, které se v té době hojně používaly. Byl vynikajícím vychovatelem a zakladatelem sítě škol, z nichž některé dodnes existují. Byl také novinářem, který nejen psal, ale také redigoval periodika velmi rozšířená. A co je zvláště zajímavé, ještě jako laik založil řeholní kongregaci, aby pokračovala v jeho díle. A konečně posledních dvanáct let života vykonával také kněžskou službu a byl uznáván jako horlivá a svatá osobnost. Církev uznala jeho svatost, když ho prohlásila 29. března 1988 za blahoslaveného.

Také Faà di Bruno patří do seznamu turínských „sociálních“ světců. Také on jako Bosco a Cotelengo vyzrál ke svatosti mezi čtyřmi zdmi konviktu, kde byl usebrán do modlitby a rozjímání o Božích tajemstvích, ale také v každodenní činnosti uprostřed sociálního prostředí, na které vládla a politici zapomínali, protože jejich hlavním zájmem bylo dosáhnout moci a postavení.

Odkud se vzala tato „sociální svatost“ v Turíně 19. století? Vittorio Messori zastává tuto hypotézu: Tito křesťané působili v Turíně, politickém a administrativním centru království, středisku a motoru sjednocování Itálie, ale současně v kotli boje proti římskému katolicismu, který

Bl. F. Faà di Bruno (1825-1888)

byl chápán jako nepřítel tohoto sjednocení a odpůrce určité protináboženské a protiklerikální ideologie, kterou se tento boj řídil. V těch letech docházelo v podalpském městě ke střetu mezi přesvědčenými katolíky a dnes nepopíratelnou protikladnou politikou a administrativou inspirovanou osvícenstvím, Hegelovou filozofií a buržoazním liberalismem, a to všechno s notnou dávkou antiklerikalismu. Zdá se, že právě tento střet s nepřátelským a často pronásledujícím prostředím byl kromě Boží lásky právě tím momentem, který inspiroval jejich kreativitu a sílu k tolika sociálním projektům, k nimž patří i dílo Faà di Bruna. Všichni museli tímto protivenstvím také nemálo trpět.

Učit se dělat dobro: to je moje štěstí

František Faà di Bruno se narodil v Alexandrii v roce 1825 v početné aristokratické a bohaté rodině, která byla velice velkodušná k potřebným. Již jako devítiletý ztratil matku, která byla velice zbožná a „krásná před Bohem i před lidmi“. O dva roky později vstoupil do konviktu u otců Somachů v Nové Liguрии. Formace, kterou tam získal, ovlivnila silně jeho další léta. V letech 1840-1846 navštěvoval vojenskou akademii v Turíně, byla tehdy velmi slavnou, zdá se že dokonce slavnější než akademie v Berlíně.

Pak ihned nastoupil dvouletou specializací topografie

Interiér kostela Panny Marie
Přímlovkyně

a cizích jazyků. V roce 1848 se účastnil první války za nezávislost v brigádě, které velel dědičný princ Viktor Emanuel, který ho vyznamenal „na bojišti“. V přestávce mezi válkami narýsoval František velkou mapu oblasti Mincio, která se ukázala jako prozřetelnostní při druhé válce o nezávislost (bitvy u Solferina a San Martina). Povýšen na kapitána bojoval udatně i v neslavné bitvě u Novary (1849), kde byl také zraněn. Se závazkem, že se stane učitelem synů Viktora Emanuela, byl v roce 1850 poslán do Paříže na Sorbonnu, aby zde absolvoval kurzy přírodních věd. Během tohoto pobytu se seznámil s řadou osobností francouzského katolicismu (ve farnosti Saint Sulpice) a účastnil se prvních konferencí sv. Vincence, které pořádal Bedřich Ozanam, kterého osobně poznal.

Po návratu do Turína (1851) zažil první podraz ze strany antiklerikálů na savojském dvoře, kteří obklopili krále Viktora Emanuela. Bylo mu zakázáno stát se, jak měl slíbeno, učitelem princů, protože byl vyhlášeným katolíkem. Ani všechny jeho zásluhy vojenské i akademické neplatily proti této ideologické překážce. Nicméně František byl upřímný a přesvědčený vlastenec, který viděl sjednocení Itálie na federálním principu, jak to bylo logické na základě italských dějin, a nikoliv v protipapežském smyslu, jak to chápali různí Garibaldiové, Mazziniové, Cavourové a jiní.

V roce 1853 dal adié vojenské službě a předešel tak další ideologické konfrontaci, která už byla na obzoru: zastavení postupu

Děkovná Bohoslužba u skleněné rakve s ostatky bl. F. Faà di Bruna

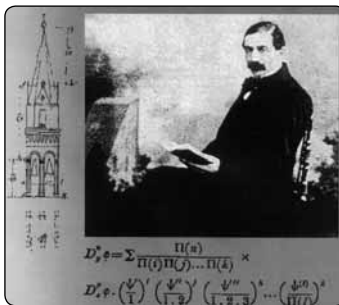
Blahoslavený Francesco Faà di Bruno zanechal po sobě nejen význačné vědecké spisy, ale také knihy vysloveně teologické a katechetické. K nim patří „Malý hold božské vědy Nejsvětější Eucharistii“ (Turín 1872) a „Souhrn katechismu uspořádaný pro studující katolického náboženství“ (Turín 1875). Obě tyto knihy byly publikovány ještě před jeho kněžským svěcením.

Příznačnou iniciativou pro pochopení, jak velice se u Faà di Bruna spojovaly věda a víra, byly jeho plány organizovat v chrámu Panny Marie „vědecké večery“ za účasti nejlepších evropských katolických vědců a přitom konat sbírky pro ty, kteří jsou bohatstvím církve, pro chudé. „Ukažme před celým světem, jak se může věda proměnit v bliženskou lásku. Bude to jedinečné divadlo, když se 8–10 vědců spojí, aby vzdali svou inteligenci hold víře,“ napsal astronomovi Angelovi Secchimu. Později mu napsal: „Po dobu 8 dnů bylo v chrámu instalováno Foucaultovo kyvadlo, které vážilo asi 25 kg. Na rozkvy 2 m mělo deviaci asi 1 cm. Za 7 dnů jsem vybral na vstupném 300 lir.“

Blahoslavený Francesco Faà di Bruno má dnes vedle ústavu svých sester v Turíně muzeum, které má devět sálů. V prvních třech jsou jako exponáty různé předměty a spisy, které světec používal a které svědčí o jeho bohaté aktivitě vědecké, sociální a charitativní. Jsou zde také vědecké nástroje používané v jeho době. Patří k nim Foucaultův dalekohled a psací stroj pro slepce.

Další sály jsou místnosti, ve kterých světec žil a pracoval. Je zde jeho bohatá vědecká knihovna, kterou využíval pro přípravu vědeckých pokusů. Najdeme zde také náboženské předměty včetně vzácného kalichu, který mu daroval Pius IX. k jeho kněžskému svěcení. V připojeném archivu je bohatá dokumentace jeho činnosti a korespondence s významnými osobnostmi z oblasti náboženství, politiky, historie a vědy. Součástí muzea je i chrám Panny Marie a jeho jedinečná zvonice, které sám projektoval.

k vyšším hodnostem, které byly vyhrazeny pro členy zednářských lóží proticírkevního zaměření. Zásluhy a kvalifikace mu nebyly nic platné (i dnes jsou kariéra a vyznamenání záležitostí více ideologie než zásluh). Ani v dalších letech nestačily dosažené doktoráty ani vědecké publikace oceňované v celé Evropě, ani doporučení, jaká dostával od významných zahraničních vědců pohoršených způsobem, jakým bylo zacházeno s jejich italským kolegou, který se nemohl stát řádným profesorem. I tentokrát se jednalo o ideologické opatření kolegů, příslušníků zednářských lóží (dnes se mluví o „baronech“, kteří bohužel dělají totéž). František vyučuje na univerzitě, ale

postupovat v kariéře je mu trvalo zabráněno.

Geniální Ital a světec

Zatímco postupoval vpřed se svou mnohoznačnou aktivitou na vědeckém poli, zasadil v roce 1859 důležitý kamínek do mozaiky své mnohoznačné sociální aktivity tím, že založil Zbožné dílo svatě Zity, po kterém následovala řada jeho dalších iniciativ křesťanské lásky, které odpovídaly na potřeby populace, o kterých komunální administrativa předstírala, že je nevidí, aby se s nimi nemusela vyrovnat.

V roce 1868 se dal do stavby kostela Panny Marie Přimlůvkyně, který měl sloužit jeho dí-

lu, okolní čtvrti a jako příbytek zesnulých zapomenutých v očištění. Ve stejném roce se rozhodl založit kongregaci Malých sester Panny Marie Přimlůvkyně, které v různých zemích s velkým úsilím a oddaností pokračují v jeho charismatu.

Povzbuzován ze všech stran a podporován přáteli (také Donem Boskem) stal se v roce na přímý zásah Pia IX. 1876 knězem a zahájil velkou duchovní činnost a už jako farář kostela Panny Marie nebo jako vynikající kazatel, horlivý zpovědník a vyhledávaný duchovní vůdce (jako znalec cizích jazyků také pro cizince, kteří pobývali v Turíně). Bylo to jen dvanáct let kněžské služby, ale byla to doba velmi plodná a obohatila mnoho osob, které se k němu přiblížily. Připraven na smrt zemřel 27. března 1888, pouhé dva měsíce po svém příteli Donu Boskovi.

Ještě jedna důležitá poznámka, která dává pochopit osobnost a svatost Faà di Bruna. Odkázal v závěti turínské univerzitě celou převážnou sbírku vědeckých knih a periodik domácích i zahraničních. Jednalo se o donaci velké hodnoty,

Kapitán F. Faà di Bruno přisluhuje při mši svatě Donu Boskovi

kteřou budoval po dobu 38 let studia a práce. Dar to byl velice významný ze strany velkého člověka, geniálního Itala a světce.

Z Maria Ausiliatrice 3/2005
přeložil-lš

Z tragédie se stal zázrak

Úvodem: Ježíši, Ty jsi řekl: Zapálená svíce se nestaví pod nádobu, ale na svícen, aby svítila všem v domě (Mt 5,15).

Na radu P. Hyacinta jsem se proto rozhodla, že podám zprávu o nádherném daru, jakého se dostalo od Tebe naší rodině v neuvěřitelném měsíci 20. ledna – 26. února 2001.

Dívám se na obraz, který mi v té době dodal sílu a naději, a vím, že můj život, který již předtím byl tím naplněn, se již nemůže dále odvíjet jinak, než zcela zasvěcený Tvému neuvěřitelnému tajemství umučení, smrti a zmrtvýchvstání, i když to není vždy lehké.

Dal jsi mi velký dar, zázrak, ale ještě před ním velký dar víry. Vrátil jsi mi ve své neuvěřitelné dobrotě mého Matouše. Velkodušně jsi nás vyvolil a požehnal, bez jakékoliv zásluhy z naší strany.

Když jsi nám daroval svou lásku, nedíval ses na naše hříchy, nýbrž stalo se to tak, jak řekl Žalmista: *Volal jsem ve své nouzi k Hospodinu, a on mě vyslyšel (Ž 120,1)*.

A dnes mohu před Nejsvětější Svátostí jen na kolenou opakovat: Děkuji, děkuji za nekonečné slibování. Díky Tobě a Tvé Matce, která držela Matouše v náručí, smílovala se nad námi a přimlouvala se u Tebe, abys zmírnil moji mateřskou bolest.

Díky Ti, Pane, protože jen Ty pomáháš těm, kteří Tě hledají, jak je psáno: *Můj nářek jsi proměnil v tanec, odňals mi smuteční šat a oděl mě radostí (Ž 30,12)*. Te Deum laudamus.

Milý otče Pio, chci se obrátit na Tebe, jak jsem to četla v dopisech adresovaných Tobě.

„Jak mnoho milostí udělil Ježíš v těchto bouřích,“ říká Rafaelina Cerasová, a já dodávám: v této bouři mého života!

Milý otče, Ty jsi jako něžný a láskyplný stín, vzal jsi mne a moji rodinu pod svou ochra-

nu, Ty nenecháváš na holičkách toho, kdo se na tebe obrátí jako dítě s prostým srdcem a důvěrou. Ty jsi shlédl na moji bolest a přenesl moje ubohé prosby Bohu. Děkuji ti za tvoji ochranu.

Dívám se na Matouše, který si soustředěně hraje a mluví se mnou lhostejným hlasem, jako by to, co se stalo 20. ledna, ani nebylo, jako by nepropukla jeho strašná nemoc.

Velké drama, které jsem prožila, se ztrácí v jeho něžné milé tváři, která je zase plná života.

Sny a první znamení

Asi před rokem a půl jsem měla nadmíru krásný sen. Nacházela jsem se v oddělení pro nemocné v klášteře, abych se vyzpovídala, a náhle jsem slyšela hlasy, jak říkají. „Přichází otec Pio!“

Zachvátila mě neznámá vnitřní bolest a já jsem padla v pláči na kolena. Za chvíli přišel ke mně otec Pio a zeptal se mě: „Proč pláčeš?“ A já: „Nevím.“

Pohlídal mě po tváři pravou rukou, na jejíž teplo jako z hedvábné rukavice si ještě vzpomínám, a řekl: „Čeho se bojíš? Jsem u tebe, budu ti vždycky na blízku.“

Před šesti, sedmi měsíci jsem měla jiný sen. Nacházela jsem se na neznámém hřbitově, který budil úzkost. Zatímco jsem se roztřásla strachem, objevil se znovu otec Pio a zeptal se: „Co tu děláš?“ Já jsem zvedla ruce a otec Pio se polekaně rozhlédl. Pak se na mě usmál a řekl: „Běž, utíkej odsud, tady nemáš co dělat. Jen odvahu! Ty napřed a já za tebou. Jdeme ven!“

Probudila jsem se vystrašená a myslela jsem si, že se stane něco nebezpečného.

Později, několik dnů před koncem srpna jsem po banální hádce se svým mužem, který se rozhněval a řekl mi, ať si zavolám otce Pia, vstoupila s plá-

Matouš Ippolit po svém uzdravení

čem do ložnice. Tady jsem pocítila sladkou nadpřirozenou vůni růží. Lekla jsem se a rozhlédla, ale neviděl jsem nic, z čeho by ta vůně mohla vycházet. Šla jsem dokonce na balkon a myslela jsem si, že vůně snad přichází odtud. Ale nebylo tomu tak.

Zavolala jsem ihned svého muže a zeptala se ho, zda cítí vůni. „Ano, cítím vůni květin, ale co to je?“ A klidně odešel.

Mezitím vůně zmizela a teprve potom mně napadla myšlenka na otce Pia. Byla jsem si jista, že to bylo znamení od něho a že mi jistě chtěl naznačit, že je nablízku. Nikdy bych si nepomyslela, že nás čeká všechno to, co pak mělo přijít s Matoušovou nemocí.

Co se stalo 20. ledna

Ten den začalo neobyčejné dobrodružství mé rodiny, hrůzný sen, který skončil jako pohádka.

Kolem 20.30 jsem se vrátila z Foggie a měla jsem velkou starost kvůli vysoké horečce, kterou dostal Matouš odpoledne, jak mi to sdělil mobilem můj muž.

Již ráno ohlásila učitelka ze školy, že Matouš mluví o silné bolesti hlavy. Ale kromě horečky se žádné jiné příznaky neprojevovaly a my jsme si mysleli, že se jedná o banální chřipku. Když jsem přišla do dětského pokoje, díval se Matouš do prázdna, a když jsem ho oslovila, neodpovídal, ani mě nepoznal.

Antonín mě uklidňoval. Dítě před půl hodinou vyšetřil dětský lékař a nic zvláštního nezjistil. Já jsem přesto propadala pani-

ce. Byla jsem si jista, že situace je nebezpečná.

Přiblížila jsem se k Matoušovi zleva, abych ho políbila na šíji, a všimla jsem si, že se mu dělají po těle větší a menší fialové skvrny. Zavolala jsem manžela a rozhodli jsme se, že dítě ihned odvezeme do nemocnice. Cestou jsme syna Alexandra nechali u přátel. Přijeli jsme na pohotovost kolem 21. hodiny.

Měla jsem pocit, že se děje něco strašného, protože skvrny se stále více množily a zvětšovaly. Poznávala jsem to i z polekaného zraku lékařů a sester. Když jsme přišli na oddělení dětské kliniky, bylo už dítě v šoku a nemohli mu najít žílu, aby zahájili nezbytnou terapii. Po krátkém období bezvědomí se Matouš opět probudil a chtěl pizzu a vodu. Měla jsem stále silnější dojem, že tragédie je neodvratná.

Uvědomovala jsem si, že ztratím svého syna a nemůžu pro něho nic udělat. Zůstala jsem bez hnutí a jen jsem opakovala: „Ježíši, pomoz mi, Ježíši, pomoz mi, Ježíši, Maria, neopouštějte nás!“

Matouš se mezitím obrátil k otci a řekl neuvěřitelně krásnou větu: „Tatínku, až jednou budu velký, chci být bohatý a všechno dát chudým.“

Ta věta mě dojala i při vědomí, že Matouš umírá, což konstatoval i dr. Gorgoglione, jak mi později řekl.

Můj muž mě poslal na chodbu, protože situace dostávala rychlý spád. Jen tam jsem měla možnost informovat své bratry, že Matouš umírá. Hledala jsem v peněžence lístky s modlitbami, které stále nosím u sebe. Třesoucí rukou jsem našla obrázek Pána Ježíše – toho z Božího milosrdenství – jak se zjevil sestře Faustyně. Začala jsem se modlit korunku k Božímu milosrdenství a opakovala jsem slova z evangelia, která byla na obrázku: „Za cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to.“ A také jsem opakovala větu, kterou Ježíš naučil Faustynu Kowalskou při

jednom zjevení. „Ježíši, důvěřuji Ti i proti vši naději!“ Mezitím byl Matouš po náhlé poradě pediatra a resuscitátora na nosítkách přenesen k výtahu, aby byl dopraven do resuscitačního pokoje. Podívala jsem se celá skleslá naposled na něho, když se dveře výtahu zavíraly. Mělo uplynout deset dní, než opět uvidím jeho tvář a jeho ztrápené tělíčko. Noc se táhla po minutách a sekundách, jak jsem to ještě nikdy nezažila. Doktor Pellegrino, který s námi zůstal po všechny ty dlouhé dny, spolu s mým manželem vcházeli a vycházeli ze dveří resuscitace v naději, že si vyžebrají nějaké zprávy o dítěti. Já jsem se s bratrem Nikolou stále modlila. Byla to noc plná invokací k Pánu, k Panně Marii a otci Piovi. Nekonečná noc uplynula a zanechala ránu v našem srdci.

Ráno jsem šla na endourologii a tam mi dovolili, abych počkala na zprávu o dítěti. Mezitím začalo nekonečné procesí mých přátel, známých, rodičů, kněží, na které si málo vzpomínám. To, co si jasně pamatuji, je, že jsem výslovně naléhavě žádala všechny, aby se modlili za Matouše modlitbami, které pronikají k Bohu. I když mi nikdo nic neřekl, uvědomovala jsem si ráno, že situace se zhoršuje, pochopila jsem to z výrazů tváře a různých náznaků. Pokračovala jsem však v modlitbách a prosila jsem Krista pro jeho bolestné utrpení, pro jeho požehnanou krev, aby udělal tento zázrak. Víím, že si ho nezasloužím, ale opakuji mu, že jeho nekonečné milosrdenství souhlasí i s těmi nejčernějšími dušemi, které ho žádají o pomoc. Prosím Pannu Marii, jeho bolestnou Matku, aby pro Kalvárii svého Syna dopřála mně, nehodné matce, dojít mojí kalvárii k životu. Mezitím v pokoji intenzivní péče č. 2 – to jsem se dověděla až později – se všechno odehrávalo. Ráno došlo u Matouše k výraznému poklesu srdeční činnosti, tlak se stal nezměřitelný, žily s katétry začaly krváčet kvůli poruše krevního

ZAMLČOVANÉ VÝSLEDKY

Profesor David Fergusson nepatří mezi bojovníky proti potratu, ale jeho výzkumy potvrdily, jak těžké následky může potrat přivodit. Ženy, které daly své dítě umrtit, podléhají 2x častěji v pozdějších letech duševní depresi. Trpí úzkostmi, sebevražedným komplexem a zneužíváním léků. Zprávu o jeho výzkumu odmítly zveřejnit čtyři listy, které jinak každou nabídku ihned přijímají. Fergusson věděl, že jeho zpráva vyvolá „circus“, pokládá to však za vědecky neodpovědné takové výsledky zamlčovat. Vědec si stěžuje, že chirurgický zákrok potratu, který podstupuje 10 % žen a nese s sebou vážné fyzické i psychické následky, je tak málo prozkoumán, pokud jde o následky, a ženy nejsou o následcích svého kroku náležitě informovány.

BUDEME MÍT ŽENATÉHO KARDINÁLA?

V Římě se proslýchá, že papež Benedikt XVI. hodlá svolat v únoru kardinálskou konzistoř, při které budou jmenováni noví členové kardinálského sboru. Mezi kandidáty je také 84letý Graham Leonard, který byl 30 let anglikánským biskupem v Londýně. V roce 1992 přestoupil do katolické církve. 1995 přijal katolické kněžské svěcení. Po tomto svěcení byl přijat Janem Pavlem II. v soukromé audienci. V roce 2000 obdržel titul Monsignore. Podnětem pro jeho konverzi bylo nejen rozhodnutí anglikánské církve udělovat ženám kněžské svěcení, ale také tendence k „individuální a soukromé interpretaci víry“.

oběhu, z úst vycházela růžová pěna plicního edému kvůli poruše srdeční činnosti. Já o tom, co se děje, ještě nevím, ale tuším z výrazu tváře lékařů, že situace je velmi vážná.

Večer jsem poprosila saskristánky Ticiánu a Marii, aby mi

Jeho přestup, při kterém ho doprovázel kardinál Ratzinger, následovalo mnoho anglikánských věřících. Silně ovlivnil diskusi o cestě anglikánů k Římu. Po boku mu stojí jeho žena Patricie a dva synové.

KŘTY V SIXTINSKÉ KAPLI

Papež Benedikt XVI. zachoval tradici, kterou začal Jan Pavel II., a o svátku Křtu Páně pokřtil v Sixtinské kapli pět chlapců a pět děvčátek. Jeden chlapec přijal jméno Karol a jedna dívka Benedikta. V promluvě, při které se papež nadržel napsaného textu, vyslovil ostrou kritiku na adresu kultury smrti. Poukázal také na to, že Desatero není soubor negativních zákazů, ale pozitivní směrnice pro život. Čtvrté přikázání znamená Ano k rodině, páté Ano k životu, šesté Ano k odpovědné lásce, sedmé Ano k solidaritě a sociální odpovědnosti, osmé Ano k pravdě. To je filozofie života, kultura, která je konkrétní, pravdivá a skutečňuje se ve společenství s Kristem. Vzpomínka na krásu křtu by nás měla podněcovat k úsilí o svatost.

PAPEŽŮV VRAH NA SVOBODĚ

K otázce propuštění Mehmeta Aliho Agky z tureckého vězení se Vatikán nijak nevyjadřuje. Pokládá to za problém právní povahy. Papežův vrah, který byl odsouzen k doživotnímu žaláři, byl se souhlasem Vatikánu v Itálii omilostněn a vydán do Turecka, kde byl souzen za jiné zločiny. Papež Benedikt XVI. má v listopadu navštívit Turecko.

Podle zahraničních pramenů

dovolily modlit se v cele P. Pia a u jeho hrobu. Pater Rinaldo mi otevřel obě místnosti a dostala jsem privilegium pokleknout a modlit se u lůžka P. Pia a u granitového náhrobku, který přikrývá jeho ostatky. Vstoupila jsem do cely P. Pia v den mého

manželství, abych si vyprosila od jeho velkého srdce, aby požehnal a chránil rodinu, která se právě rodila. Nyní ho prosím, aby ji netrhal, aby přednesl naše ubohé prosby k Pánu, aby Jemu, Všemohoucímu, odnesl tam náš pláč, aby mi neodnímal mého anděla. Večer ve 20.30 mi P. Marciano a jiní bratři dovolili, abych setrvala na kolenou u hrobu otce Pia a modlila se růženec spolu s nimi. Růženec, „tuto mocnou zbraň“, jak říkával otec Pio.

Když jsem se modlila s tvářmi přitisknutou k chladnému granitu, spatřila jsem při zavřených očích, jak se nějaký fráter s plnovousem blíží rázně k lůžku, oběma rukama pozvedá z lůžka ztuhlé tělíčko dítěte, aby ho postavil na nohy. Je to jen okamžik! Otevřu a zavřu oči v naději, že uvidím pokračování této scény. Ale moje mysl není schopna vytvářet obrazy, je tma, zatímco moje srdce začíná silněji bušit. Představuji si, že ten fráter je otec Pio a že zatímco jsem stála právě v jeho stopách, opuštěná ve své mateřské bolesti tak blízko, blizoučko jemu, chtěl mi říct: „Pomohu Matoušovi vstát.“ Věřím a opakuji: Věřím, věřím pevně, obviňuji se z nerozumu, ale věřím a opakuji: „Ježíši, důvěřuji Ti proti vši naději.“ A tu jsem začala myslet na to, že to má být znamení tak jako předchozí sny. Znamení jako nekontrolovaná potřeba modlit se, poznávat Boha, který mě asi dva roky uváděl do této poslední doby, abych navštěvovala kostel, chodila na mši, věnovala se náboženské četbě: evangelium, ranním a večerním chválám, životopisům svatých a dopisům otce Pia. Tyto knihy dopisů byly stále na mém nočním stolku a odpovídaly na moje pochybnosti a otázky. Ano, protože vždy, kdy jsem pociťovala nejistotu, zkoušku nebo smutek, otevřela jsem nahodile knihu jeho dopisů a vždy jsem bezpečně našla mezi řádky té stránky odpověď.

(Pokračování)

Potřebuje liturgie reformu?

Mše svatá je to nejdůležitější, co máme. „Zatím tomu ještě nerozumíte, ale později to pochopíte,“ tak učila jedna voršílka své svěřené děti někdy před sto lety. Moje matka byla jedna z nich a řídila se naukou této katechetky ještě ve vysokém věku, když chodila denně na mši svatou, pokud jen mohla. Nejsem vědcem v oblasti liturgie, ale slavím denně od roku 1967 mši svatou. Pokud jde o pochopení toho, co dělám, jsem a zůstávám poutníkem. Stále ještě stojím na počátku cesty do tajemství, která nikdy neskončí.

Co je to mše svatá?

Církev říká, že Eucharistie je „pramen a vrchol“ všeho toho, co koná, to největší, co má, něco jedinečného, jádro jejího vlastního tajemství (Jan Pavel II. Ecclesia de Eucharistia 1). S pohledem na jiná náboženství můžeme říct: rozdíl mezi nimi a katolickou církví (spolu s pravoslavnou) je: Církev je náboženství se mši svatou; žádné jiné náboženství nemá nic, co by se s ní dalo srovnat. Jen židovství má se svou paschou zvláštní postavení a je to jeden z kořenů, ze kterých vzešla Církev, nikoliv prostě jiné náboženství.

Proč je mše svatá „pramen a vrchol“? Protože se v ní zpřítomňuje ta událost, ze které vychází obnova a záchrana. Je to tajemství: i ta nejobyčejnější tichá mše, jakou si můžeme představit, znamená otevření nebe, do kterého spoluslavící, byť skrytě, ale přece skutečně vstupují, je to společenství se samotným Bohem a s jeho svatými. Mše svatá je slavení svatby, která nikdy nekončí. V ní se o Bohu nejen přemýšlí, nýbrž Bůh je Emanuel – Bůh s námi, je „zde“. Říct, že Eucharistie je připomínka toho, co se stalo, by bylo málo, protože v ní trvá div všech divů ustavičně dále:

Slovo se stalo tělem a nepřestává ve způsobě chleba přebývat mezi námi, do slova a do písmene, nikoliv jen jako myšlenka. To je jádro liturgie, a proto je to to nejvyšší, na co můžeme pomyslet, proto je nám tak svatá a proto nemůže papež na svých cestách udělat nic lepšího, než slavit mši svatou. Na zemi nic lepšího není ani být nemůže.

Ale toto poznání nemůže být povolenkou na jakoukoliv liturgickou zvláštnost nebo nedbalost, nýbrž právě naopak: nutí nás, abychom ve slavení liturgie uplatňovali to nejlepší, co máme, abychom „Beránkovu svatbu“ slavili důstojně, oděni do „svatebních šatů“ a s „hořícími lampami“.

Nezbytnost liturgické reformy

Protože je tomu tak, potřebuje liturgie, zvláště liturgie mše svaté, naléhavě reformu. Nemyslím teď na onu reformu, jakou chce sama církev změnit ritus, i když jsem přesvědčen o nutnosti „reformy reformy“ (Joseph Ratzinger). Nechci ani zešířka hovořit o zlořádech, o kterých musíme říct to, co řekl Pavel VI. o Satanově dýmu. Ten se začal mísit i s vůní kadidla nejsvětější Církve, vyvolává zmatky a otmazuje, jak je to pro otce lži typické v každém ohledu. Tématem této úvahy mají být spíše „malé“ nesrovnalosti a závady, se kterými

mi se v posledních letech stále více setkávám nebo o nich slyším od spolehlivých svědků.

Těžké liturgické zlořády

Co jsou „těžké liturgické zlořády“? K těm dochází, když je napadeno to nejposvátnější a nejvnitřnější ze mše svaté, nebo když si laici osobují právo vykonávat kněžské funkce, což se dnes obzvláště děje. Jako by vlastní kněžská důstojnost všech pokřtěných nebyla darem křtu a nespočívala ve spoluslavení Eucharistie, nikoliv ve výkonu kněžské služby.

K těžkým zlořádům patří:

- když se svatě přijímání uděluje i buddhistům a jiným nekřesťanům;
- když pastorační asistenti nebo evangeličtí duchovní, tedy v každém případě „laici“ „koncelebrují“, recitují spolu s celebrantem mešní kánon nebo se ho sami modlí či dokonce pronášejí konsekrační slova;
- když kněz místo evangelia předčítá světské příběhy;
- když se mše „pořádá“ jako „vystoupení“ s rockovou hudbou a světelnými efekty;
- když jsou slaveny „zvířecí mše“ s co největším počtem zvířat přítomných v kostele;
- když farnost už ve mši neslaví smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, ale „sama sebe“: tento zlořád se snadno vyhne varování svědomí, a je přesto závažný;
- když farář za zády biskupa dává při mši svaté dětem, které ještě nebyly u prvního svatého přijímání, kousky chleba.

Škodlivé úchytky svévolné změny

Všechny zlořády jsou důvodem pro vážné starosti. Ale i menší odchylky a svévolné změny jsou nebezpečné, působí liturgický zmatek a uspávají liturgické svědomí. I když něk-

teré odchylky samy jsou snesitelné, ve svém souhrnu směřují k špatnému vývoji. Bez nároku na úplnost chci zde vyjmenovat věci, které jsem sám zažil nebo o kterých mě informovali věrohodní svědkové.

■ Kdo nařídil zrušit jednu z liturgických barev? Z většiny sakristií zmizela bohoslužebná roucha černé barvy. Když se na ně zeptám, řekne mi kostelník, že by pro ně musel jít na půdu, nebo že je nemůže najít. V ideologickém zdůvodnění se uvádí, že je to z ohledu na pocity pozůstalých, kterým prý nechceme stavět před oči „ponuru černou barvu“. Pozůstali se však sami na znamení smutku oblékají do oděvu černé, nikoliv fialové barvy.

■ Nepochopitelná je alergie některých kněží ke krásným starým mešním rouchům. Raději nosí jakési kabátové alby, na kterých chybí knoflíky, a nechťejí vzít na sebe, jak opovržlivě říká „basu“.

■ Nejen u liturgického oděvu, ale i u liturgických nádob jako by už krása nebyla žádným kritériem. Vedle krásných kalichů stojí na oltáři levné misky na hostie. Jistě, krásné nádoby jsou dražší, ale je to vždy pouze cena, co rozhoduje o jejich vzhledu nebo co mu brání?

■ K tématu krásy patří i síla řeči, obrazů a gest. V 70. letech minulého století vznikl názor, že církevní stavby mají být střízlivé, bezbarvé, v jednom tónu. Někteří tak smýšlejí i pokud jde o liturgii. Jeden příklad: „Pomni člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš.“ Tato věta se člověka hluboce dotýká v jeho pocitech a vzpomínkách na mrtvé a smrt. Nahradit tuto výmluvnou větu výzvou k obrácení je sice dogmaticky možné, ale z pastoračního hlediska je to nešťastné. Pokud jde o gesta: Na počátku velkopáteční liturgie se kněz klade na zem a setrvává krátký čas v této poloze. Objevují se lidé, kteří by toto velké gesto chtěli nahradit pouhým pokleknutím. Avšak zásada – „pokud možno

šedě a nenápadně“ není dobrým rádcem pro silnou, působivou katolickou liturgii.

■ Také hudba je důležité téma. Je jistě pěkné, když mladí hrají a zpívají podle svého způsobu. Ale to je jen jedna strana mince. Ne každá hudba se hodí k takové události, jakou je mše svatá. I v profánním světě se rozlišuje mezi zábavnou hudbou, taneční hudbou a vážnou hudbou. Tak existuje také hudba, která se pro liturgii hodí, a jiná, která je nevhodná.

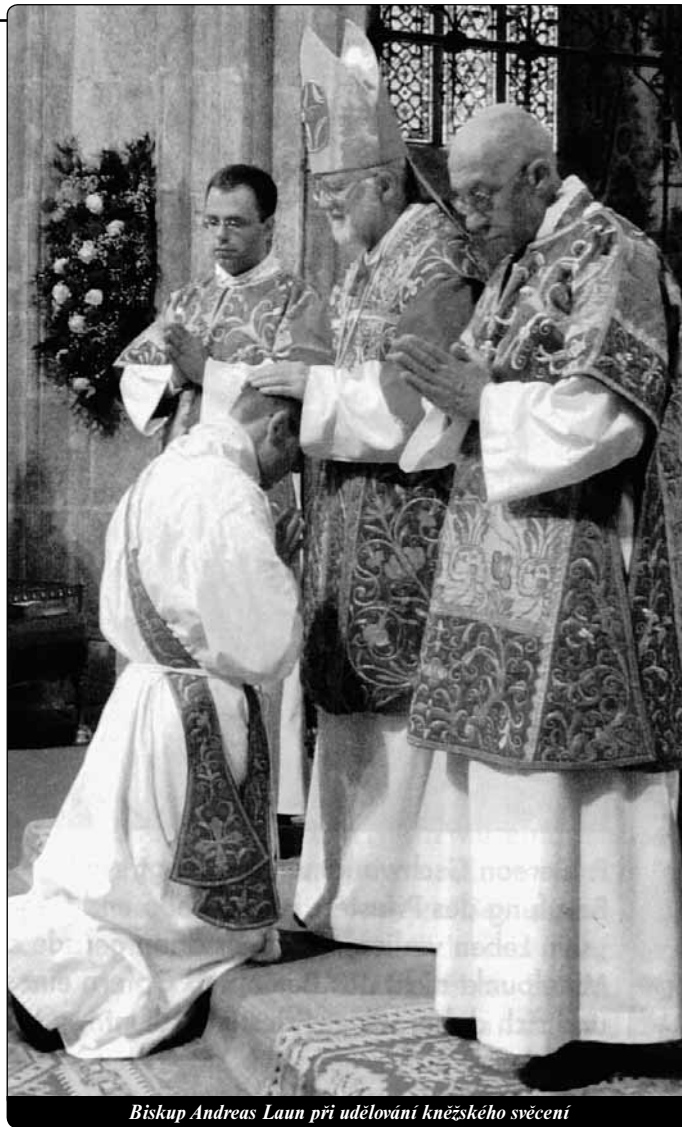
■ Někteří kněží už přestali manifestačně nosit štólu, aby projevili svou „solidarit“ s pastoračním asistentem. Ten se zase obléká do alby a vytváří tak jakýsi „střed“. Vyznívá to jako poselství, jako by laik a kněz začínali být „totéž“, ale tak tomu přece není.

■ Z modliteb a textů za zemřelé zmizely určité pojmy. Už se nemluví o „duši“ zemřelých, nebezpečí pekla jako by už neexistovalo, ani očistec se nebere na vědomí. Slaví se přímo „bohoslužby zmrtevýchstání“ a zpívají se velikonoční písně. Víra ve zmrtevýchstání k tomu patří, nikoliv však svatořečení zemřelých. Proč se modlit za zemřelé, jestliže místo očišťování neexistuje?

■ Úkolem kněze je hlásat Boží slovo a nauku Církve, a to i tehdy, když s ní sám má těžkosti. Kázání není platforma pro sdělování vlastních názorů, i když mohou být pravdivé.

■ Z mnoha kostelů se zcela vytratilo vélum na kalich, aniž by někdo dokázal vysvětlit, z jakého důvodu. Vysvětluje se, že je zbytečné a že je to bez něho jednodušší. Nikomu už nepřijde na mysl, že toto vélum má jak v římské, tak ve východní liturgii velký duchovní smysl.

■ Někteří kněží jsou stále přesvědčeni, že „spontánně“ vynalezená slova v eucharistické modlitbě jsou lepší, teplejší a lidštetší. Tyto „spontánní“ texty jsou stále delší a jejich teologický obsah stále nižší. Nejhorší je,

Biskup Andreas Laun při udělování kněžského svěcení

že přitom vnucují věřícím a koncelebrantům svou subjektivní teologii a vkus. Liturgická „svoboda“, kterou si někdo osobuje, je současně potlačováním všech ostatních. Je to jako se špatně přizpůsobenou botou, ve které se daleko nedojde.

■ Při modlitbě Otče náš má kněz předepsaný krásný liturgický postoj s roztaženými rukama. Někteří se domnívají, že modernost a nápady jsou také liturgická kategorie.

■ Poklekání před Nejsvětější Svátostí je stále řídnější. Když kněz přechází na druhou stranu k ambonu před svatostánkem, proč před ním nemůže pokleknout? Když jáhen odnáší Nejsvětější Svátost do svatostánku, měl by kněz a jeho asistenti ve stoje přechod našeho Pána s úctou pohledem doprovázet a při zavírání svatostánku pokleknout spolu s jáhnem.

■ Pozdrav pokoje se proti svému původnímu smyslu začal uplatňovat tak „srdečně“, že to připomíná začátek třídního setkání po mnoha letech. Je pak skutečně obtížné vrátit se k usebranosti a postoji klanění. V Úvodu k římskému misálu se říká: „Sluší se, aby každý projevil pozdrav střídme jen sobě nejbližším.“ Bylo by vůbec lepší přeložit tento pozdrav na jiné místo a nepřerušovat jím usebranost před svatým přijímáním. U koncelebrujících by bylo žádoucí, aby setrvali u původního objetí místo civilního potřásání rukou.

■ Při rozdělování svatého přijímání dochází k tomu, že biskup, kněží a jáhni sedí a laici sami odnášejí Eucharistii ze svatostánku a rozdávají věřícím. To je v rozporu s církevním pořádkem. Je třeba dodržovat ustanovení a ustanovení říkají jasně, že

laici vypomáhají pouze v případě nouze. O nahrazování kněze a jáhna není nikde řeč.

Zachovat při životě smysl liturgie

Pro přístup k liturgii se velice hodí jedno přísloví: „Dříve než se zbourá zeď, je dobré vědět, k čemu byla postavena.“ Doplnil bych to: Kterou zeď je možno strhnout a kterou ne, mohou rozhodnout jen architekti po rozhovoru s obyvateli domu.

Velice mě znepokojuje, když vidím, že se liturgický řád nebere vážně. Vznikají zvláštní „třídy“ věřících, kteří spolu s kněžími „vytvářejí svoji liturgii“. Někteří biskupové k tomu raději mlčí, aby jim někdo neřekl, že jsou malicherní. Nebo rezignují a dávají liturgické neposlušnosti volný průběh. Jejich role je v mnoha případech neřešitelná, protože dotyční duchovní už dávno nemají představu o tom, co je míněno poslušností, kterou slíbili biskupovi.

Orientaci dává jen nezkrácená víra

Nepořádky a zlořády mají nepochybně co do činění s nedostatkem víry. Jak jinak bychom mohli porozumět sporům o přijímání na ruku, nebo do úst? Kdyby základem byla nezkrácená víra, jak může někdo, kdo skutečně ví, koho přijímá, dělat z této záležitosti věc sporu? Jak pochopit, že obec zůstává raději bez kněze, než aby přijala kněze, který chce svatě přijímání podávat jen do úst?

Potřebujeme nutně reformu liturgie, která začne především návratem k liturgickému pořádku. Jestliže mše svatá je to „nejvyšší“, je obnova liturgie tou nejnaléhavější věcí pro novou evangelizaci Evropy. Neboť co potřebuje Evropa více než návrat ke Kristu? Kdo se má ujmout této reformy? Přirozeně biskupové, protože k tomu jsou ustanoveni.

*Kirche heute 12/2005
(Kráčeno)*

Osmero blahoslavenství (3)

DRUHÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

*„Blahoslavení plačící,
neboť budou potěšeni.“*

Když duše dosáhla výšky odloučenosti, vidí věci v novém světle. Nenazírá ještě vysoké vrcholky zahalené mystickou mlhou, ale jen široké údolí života, jehož šíře je v náručí výšin a do jehož skutečnosti proniká me pomocí Božího světla.

Duše je samozřejmě vedena Božím světlem na všech krocích bolestného výstupu. Jak by mohla jinak kráčet v temnotách? Světlo, které pramení v tomto úseku duchovního života z daru poznání, jí umožňuje, aby se s opovržením dívala na pozemské věci a toužila po dokonalé chudobě ducha. Světlo jí odhalilo sladkost věčných statků, které jí zpřístupnilo. Ale v jasů výšin vládne světlo, které se šíří bez překážek na celý lidský život a proniká do čisté a průzračné atmosféry, ve které duše začíná žít, světlo, které proniká až do hlubin věcí a odhaluje jejich tajemství.

Proto je druhé blahoslavenství charakterizováno jako světla exploze daru poznání.

Pod vlivem tohoto daru získává duše nové vidění života, odhaluje hluboký smysl pozemských věcí a plna úžasu vidí sebe samu takovou, jaká je. Ponořena do tohoto světla se cítí dojata až do hloubi své bytosti a – věřte nebo ne – pláče a její slzy, ryjí jako světlo, trpké jako bolest a příjemné jako poselství lásky, v ní vytvářejí zázrak útěchy.

Jaký tajemný vztah existuje mezi světlem a slzami?

Pozemské věci přijímají různé formy podle světla, které je zbarvuje. V klamném světle světa se jeví jako oděné do klamného okouzlení, které přitahuje ubohé lidské srdce a vyvolává v něm to, co Písmo svaté nazývá *svazek marnosti* (Mdr 4,12); když začne duši ozařovat Boží světlo,

přelud zmizí, je zbaven svého zářivého pozlátka a očím osvěceným duchem se ukáže jejich vrozená ubohost. Duše poznává stvoření taková, jaká jsou: efemérní, prázdná, neschopná uspokojit její touhy, a zklamaná se od nich odděluje, zpočátku s odříkáním, protože je milovala, nakonec s radostí, protože vidí, že jsou opovrženímhodné.

Ale Boží světlo mohutní. Není to už jas jitřenky, jako na počátku duchovního života, ale zářivé denní světlo, které postupuje a divadlo stvořených věcí začíná být pusté, odporné, nesnesitelné; propastí bídy, které se skrývaly v polostínu, se nyní jeví v plné hrůze pod mocnými paprsky božského světla.

Duše cítí kolem sebe prázdnotu a temnoty a vidí, jak se představa o lidských věcech, kterou dříve měla, hroutí: vědění, bohatství, pocty, city ztrácí starobylost a jsou tak smutné, že budí hrůzu. Protože duše je proniknuta světlem, vidí je v něm pouze jako propast bídy tak temnou jako hlubokou nicotu, kterou nechce vidět, aby nedostala zavraždit.

Představme si, že by nějakým zázrakem zmizela před naším zrakem všechna lidská těla a my jsme viděli jen holé kostry; že by náš pohled pronikal skrze mramorové kameny do zkázy každé-

ho hrobu; bylo by možné žít uprostřed takové hrůzy?

Něco podobného se stává duši naplněné Boží láskou, protože pozemské věci nemohou odolat nebeskému světlu, které bez zábran odhaluje hloubku jejich neuvěřitelné ubohosti. Jen Bůh sám je tím větší a tím krásnější, čím více se zjevuje. Není tomu tak pro chladné rozumové důvody ani skrze vždy nedokonalé pozorování lidské zkušenosti, nýbrž skrze božskou a hlubokou intuici, kterou v duši vytváří dar vědění, takže duše poznává hlubokou pravdu slov Kazatele: *Všechno je marnost a honba za větrem* (Kaz 1,14). A čím jasněji vidí také svou ubohost a prázdnotu všeho stvořeného, tím jasněji chápe všechno to, co bylo, když žila v hříchu, a čím je to nyní, i když je to Boží dar; tak odporný se jí jeví lidský život ve své nahotě, že se jí zdá nemožné žít v takovém hrobě. Toto svaté rozčarování zaplavuje duši neutěšitelným smutkem a přiměje ji k slzám, které by se mohly jevit, jako by plakala nad svým vlastním hrobem, protože mysticky je skutečně mrtvá, mrtvá pro zem, pro ono světlo, ve kterém shořela vratká křídla iluzí, aby pak povstal nový a přetvořený život, ve kterém Bůh osuší její slzy a dá jí jiná křídla, jemná a nebeská, která ji nesou k výšinám.

SLOVO O AUTOROVÍ
Služebník Boží Luis Maria Martínez (1881-1956) byl arcibiskupem v Mexico City a primasem Mexika, pověřeným záležitostmi Svatého stolce. „Byl to člověk studia a činu, velmi silná osobnost vyznačující se čistotou a prostotou ozařovanou Bohem. Tento hluboký teolog měl duši svätce. Jeho spisy mystického charakteru činí z něho jednoho z vynikajících učitelů duchovního života XX. století.“ (M. M. Philipon OP)

Požehnané slzy, které ve svém líbezném proudu smývají zbytky pozemského života! Úrodné slzy, které padají na hrob člověka starého, tak jako padaly Kristovy slzy na hrob Lazara, působí, podobně jako ony, ten zázrak, že z hloubky smrti vytryskne nový život.

Šťastní ti, kteří pláčou pro svaté rozčarování z pozemských věcí! Budou potěšeni!

Útěcha, kterou Ježíš slibuje těm, kteří pláčou, se v ničem nepodobá povrchním a pomylným lidským útěchám, ani těm, které se obyčejně nazývají božské útěchy, sice sladké a vzácné, ale přechodné; útěcha z tohoto blahoslavenství je podstatná útěcha.

Lidské útěchy jsou více méně šťastné kombinace pozemských věcí, jejichž vlastnění má učinit méně tíživou bolest z věcí ztracených. Ztratili jsme zdraví? Přátelství nás potěší při této ztrátě. Porušila se pouta sladkého přátelství? Snad najdeme zapomenutí v poznávání umění. Ale když ztratíme všechno, když naše bolest pochází z úplného

životního zklamání, když zima smutku pokryje svým ledovým potem všechny pozemské věci, které se dříve jevíly jako rozkvetlá jarní krajina, co nás může potěšit? Tak jako Noemova holubice, když nemohla najít uprostřed nesmírné potopy místo, kde by usedla, tak ubohá duše, osvícená darem poznání, nenachází na zemi zatopené bidou místo, kde by spočinula. Ale právě proto, že nenachází spočinutí na zemi, letí vzhůru k nebi. Dole je pusto, ale nahoře je útěcha, nikoliv pomíjivá, ale útěcha věčná. Ne taková, která pokud možno uklidňuje naše tužby, ale neuspokojuje je; jako jediná opravdová útěcha – Bůh.

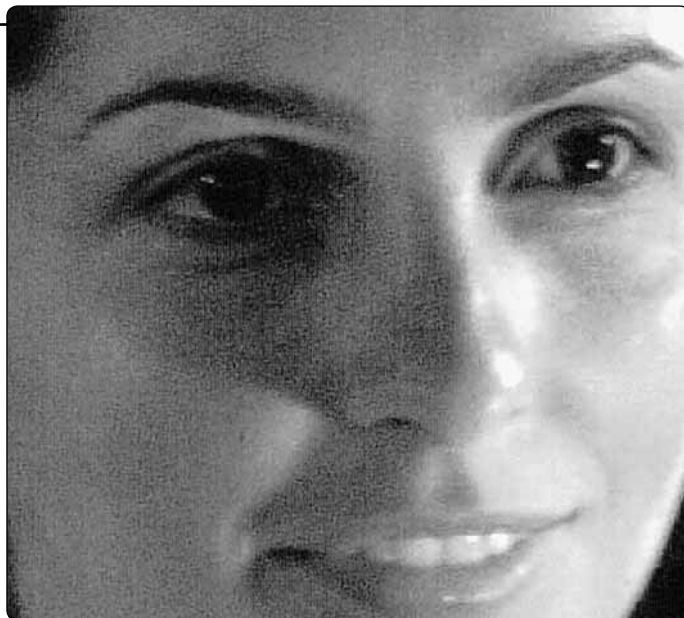
Bůh jediný je Těšitel, opravdová útěcha. Každé ze tří božských Osob přiděluje Písmo sílu útěchy. Svatý Pavel říká: *Buď pochválen Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy, který nás těší v každém našem soužení* (2 Kor 1,3–4). A ve stejném listě připojuje: *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy* (2 Kor 1,5).

Ježíš sám při Poslední večeři řekl svým učedníkům: *Já jsem prosil svého Otce, aby vám seslal jiného utěšitele, aby s vámi zůstal navždy* (Jan 14,16). Tedy Kristus sám byl již Utěšitel.

Bůh opravdu má zalíbení v tom, že rozlévá v duších nevýslovnou příjemnost, ony radosti tisíckrát příjemnější než radosti pozemské, které se v duchovní řeči nazývají božské útěchy. Ale ty nejsou trvalé, a i kdyby byly, jsou odrazem oné vnitřní a trvalé útěchy, která je v duši.

Když duše cítí, jak se země propadá pod jejíma nohama, volá k Bohu neodolatelným jazykem slz, a Bůh spěchá na naléhavé volání ztrápené duše a dává jí sama sebe, podstatnou útěchu.

Neměla snad Boha dříve, než se dala do pláče? Jistě měla. Ale tento Boží dar nenacházel v duši místo, protože nebyla zcela prázdná od sebe samé a od

pozemských věcí. Když v ní světlo vyhloubilo propast, Bůh pospíchá do duše, aby jako oceán zaplnil propast. Blažená duše, která pláče, protože cítí svoji nesmírnou prázdnotu! Dostane útěchu, aby se cítila plná Boha.

Život takové duše se zcela změní. Na troskách minulého života povstane nový duchovní tajemný život, ve kterém Bůh začne být všechno ve všem. Přirozenost se promění před jejím osvíceným zrakem, jako se změnil očím sv. Františka z Assisi. Na přirozenou ubohost stvoření se

bude dívat odleskem Boha, světla, které září v temnotách. Stvoření pro ni dostane nový smysl, hluboký a božský: zurčení sestry vody se jí jeví jako modlitba věcí; vůně květů jako kadidlo adorace, tajemná harmonie lesů jako sloka písně chvály, hukot oceánu bude triumfálním hymnem, nebesa mlčenlivým a hlubokým světlem božské slávy.

Všechno má pro ni význam, protože všechno mluví o Bohu, protože všechno zve, aby ho milovala, protože všechno je žebříkem, po kterém se stoupá

Pokoj duše

Pokoj je prostota duše, vyrovnanost svědomí, spokojenost v duši, pouto lásky. Pokoj je spořádanost, harmonie, která zní v každém z nás, je to trvalá radost, která se rodí ze svědectví čistého svědomí, je to svatá veselost srdce, ve které kraluje Bůh.

Pokoj je cesta dokonalosti, nebo lépe – kde vládne pokoj, tam sídlí i dokonalost. A ďábel, který to všechno dobře ví, dělá všechno, aby nás oloupil o pokoj. Duše má být smutná jen pro jednu věc: když urazí svého Boha. Ale i v tomto bodě musíme být velice opatrní: ano, musíme litovat svých chyb a svých selhání, ale naše bolest ať je mírná a ať jsme vždy plní důvěry v Boží milosrdenství.

Mějme se na pozoru před určitými výčitkami a hryzením svědomí, protože ty nejčastěji pocházejí od nepřitele a mají rušit náš pokoj v Bohu. Jestliže nás výčitky a hryzení svědomí přivádějí k větší pokoře, k rychlému a pohotovému konání dobra a přitom nás neokrádají o důvěru v Boha, můžeme si být jisti, že pocházejí od Boha. Jestliže nás však přivádějí do zmatku a dělají nás nesmělymi, nedůvěřivými, lenivými, pomalými v dobrých skutcích, jistě pocházejí od ďábla. Odežeňme je proto a hledejme své útočiště a ochranu v důvěře v Boha.

Sv. P. Pio (úryvek z dopisu)

k němu: věda i poezie, přátelství i pronásledování, úsměvy i slzy, růže i trny, radost i bolest, ona pečť vykoupení, kterou zanechal Kristus, když kráčel po zemi a která si stále zachovává božskou vůni...

A navíc, duše cítí své vlastní přetvoření, protože v nesmírné temnotě její bída, která je jí vrozena, se vynořuje nevýslovný kontrast zářícího Božího obrazu; duše má zalíbení ve své vlastní nicotě, protože dává vyniknout Boží kráse; raduje se z toho, že je maličká, protože může spočinout v Boží velikosti; a chce zůstat slabou, aby pocítovala radost, že může přilnout k Boží síle, tak jako křehký břecťan se pne po silném dubu. Tato božská transformace věcí dospěje do své plnosti v blažené vlasti, kde dar vědění nabude polední jas a odhalí blaženým všechno hluboký smysl stvoření a pomůže jim pochopit, jak je Bůh *všechno ve všem* (1 Kor 15,28), a snad na nové zemi po všeobecném zmrtvýchvstání Bůh ukáže vyvoleným také sladké vzpomínky na jejich pozemské putování, tak jako archa úmluvy s manou a rozkvetlá Áronova hůl připomínaly Izraelitům, vlastníkům zaslíbené země Kanaán, jejich bloudění na poušti idealizované v třpytivém světle vzpomínek.

Ale den věčnosti začíná pro svaté duše již ve vyhnanství jako nejlíbeznější jitřenka. Není snad přítomný život iniciací života věčného, předchutí toho, co bude potom? Útěcha v slzách je ohlášením a předchutí věčné radosti, a tato útěcha par excellence obsahuje odvahu pro nezbytné zápasy života, často dává zapomenout na bídu vyhnanství a dává obdivuhodnou sílu pracovat bez únavy, trpět, aniž bychom se vyhýbali bolesti, s očima upřenými k ráji, k jehož podstatě proniká duše vírou, dotýká se ho svou nadějí a jeho radosti začíná ochutnávat s láskou.

(Pokračování)

⁽¹⁾ S. Th. II-II, q. 19 a. 12

V Ježíšově škole (4)

Evangelium podle svatého Marka

Na cestě za hříšníky
(2,14-17)

Nyní přejdeme od rozjímání k prožívání toho, co si Ježíš volí a vybírá. Přejdeme k pravému následování. Stačí vzpomenout ve svém životě na to, co se kdysi stalo. V textu sv. Marka čteme, že Ježíš cestou kolem moře *spatřil Leviho, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním.* Ježíš pak přijme pozvání a podobně jako kdysi u Jordánu se zamíchá mezi hříšníky. Tak to udělají i jeho učedníci. Jaké pohoršení pro některé „spravedlivě smýšlející“!

Nicméně dějí se zde obdivuhodné věci. Především je to Ježíš tím, že udělal svým učedníkem Leviho, který byl hříšník a kolaborant, protože vybíral poplatky pro Římany. Tím, že ho Ježíš povolal mezi své, oddělil ho od hříchu, nikoliv od hříšníků. Učedník není někdo „vydělený“ ze světa, zůstává uprostřed něho podobně jako Levi, který všechny své známé zve na večeři, aby se setkali s Ježíšem, a tak dochází k tomu, že Ježíš se plně cítí být ve svém poslání. A k těm, kteří reptají, slavnostně vyhlašuje svou misi: *Nepřišel jsem povolati spravedlivé, ale hříšníky.* A je zcela logické dodat: abych všechny smířil s Bohem. Všimněme si, že Ježíš vyzývá k obrácení, ale nevnucuje se, respektuje svobodu každé lidské osoby. Rozhodnout se pro něho je vždy zcela osobním svobodným aktem.

Nyní se vraťme k Levimu. Sotva byl povolán, cítí potřebu zanést Ježíše dalším lidem. To je nejlepší kritérium, podle kterého můžeme posoudit, zda naše následování Krista je autentické a z přesvědčení. Cítíme-li v sobě tento úkol, jsme v intimním vztahu k Ježíši a stáváme se jako on těmi, kdo vyhledávají hříšníky. Jeden autor řekl: „Nestačí se klanět Ježíši, ale být jako Ježíš,

protože to je vůle Otce“ (srov. Řím 8,29).

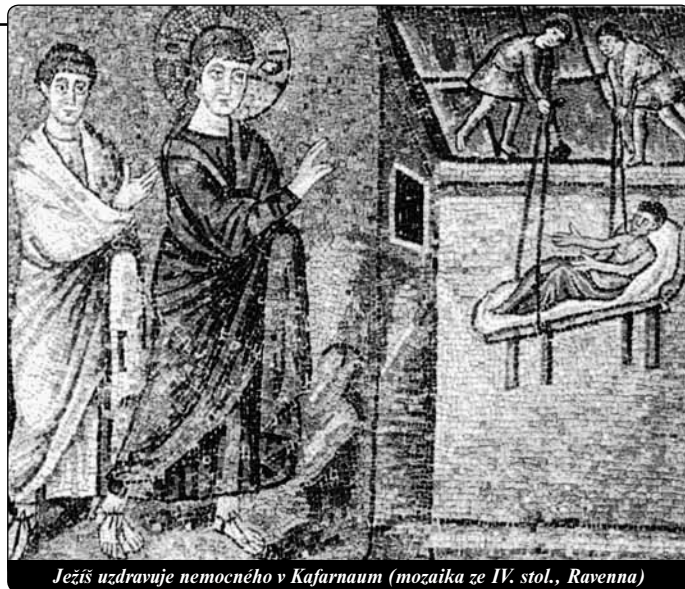
Odložme půst, je slavnost
(2,18-22)

Myslím, že učedníci již pocítovali určitou chuť porušovat jako Ježíš některé zákonné normy, které měly standardizovat život. Cítili se více svobodní, otevření pro nové věci a začali usilovat o ryzejší mezilidské vztahy. Zmizel onen pocit nepřátelství vůči těm, kteří smýšlejí jinak. A myslím, že pocítili jako potěšení, když nastalo období náboženského postu, a Ježíš ho od nich nevyžadoval. Věc neunikla náboženským předákům, kteří prohlásili: *Proč se tvoji učedníci nepostí a porušují naše náboženské tradice?* Uslyšeli odpověď: **Protože je svátek! Dokonce se slaví svatba!** Není možné se postit, dokud je „ženich“ s nimi. Když se Ježíš ohraňuje jako „ženich“, chce tím potvrdit, že začal „mesiánský svátek“, že předchází čas se naplnit a nastávající čas je naprostou „novostí“. Tato „novost“ nemůže být „záplatom“ na něčem starém. Všechno musí být nové: *Nové víno do nových měchů.*

Rozchod se starým je ovšem radikální a Ježíš si je vědom, že se setká s odmítáním. *Přijdou dny, kdy jim ženich bude odňat, a pak se budou postit.* Je to první ohlášení jeho smrti a to pak bude čas smutku pro učedníky, kteří pocítí potřebu postit se. Ale i tento půst bude novostí, protože to bude památka na smrt jejich Pána, památka na definitivní spásu, ovoce Pánovy velikonoční oběti.

Svátek, znamení svobody
(2,25-3,6)

Je zde jedno důležité příkazání zákona: *Sobota je pro Hospodina, tvého Boha: nebudeš vykonávat žádnou služebnou práci, ani ty, ani tvoji služebníci, ani doby-*

Ježíš uzdravuje nemocného v Kafarnaum (mozaika ze IV. stol., Ravenna)

tek. Důvod je jasný: *Aby si tvoji služebníci odpočali stejně jako ty a aby sis připomněl, že tě Hospodin vysvobodil z Egypta* (Dt 5,14n). Sobota je den, ve kterém se slaví osvobození, které způsobil Hospodin, proto tento den není jako jiné dny. Všichni se musí cítit svobodní, a proto nikdo nesmí pracovat, ani otroci, všichni musí společně oslavovat „svobodu“.

Jenže specialisté na Zákon všechno zbabili přirozenosti a všechno zkomplikovali. Položili si otázku, co je to práce, a našli asi čtyřicetku činností, které jsou pro člověka práci. A tak je sobota přeplněna zákazy a člověk se stal otrokem soboty, otrokem zákona. Ježíš ho proto osvobozuje a činí ze soboty den pro člověka, když specifikuje smysl zákona: *Hospodin vám dal sobotu* (Ex 16,29); a slavnostně dodává: **Syn člověka je zajisté pánem i soboty.** Jinými slovy: *O tom, co je dovoleno v sobotu, rozhoduji já.* To je pro nositele moci nesnesitelný pretext, a proto ihned připravují odvetu.

Když Ježíš vstoupil do synagogy, viděl, že je tam člověk s ochrnutlou rukou a že ho zákoníci a farizeové pozorují, zda se odváží uzdravit ho v sobotní den. Pozorujeme Ježíše i my: je plný dobroty vůči všem, i k těm, kteří hledají způsob, jak ho zatknout a obžalovat. Miluje nemocného a poručí mu, aby se postavil doprostřed. Hledá za každou cenu dialog s odpůrci, a pro-

to se ptá: *Je dovoleno uzdravit nemocného v sobotu, činit dobro nebo zlo, zachránit život nebo ho zahubit?* Oni však odmítají dialog, uzavírají se do absolutního mlčení. Na Ježíšově tváři se objevil výraz hněvu a smutku. „Hněvu“ tváří v tvář zatvrzelému národu, „smutku“, že jim nemůže prokázat dobro. Nicméně uzdraví nemocného, i když ví, že tím podpisuje nad sebou rozsudek. Protiivníci totiž odešli, aby se radili, jak ho zbavit života. Všichni cítíme, jak absurdní je takový závěr. Ale z Ježíše vyzařuje dobrota.

MODLEME SE

Ježíši, jak to bylo krásné pozorovat Tě ve styku s lidmi všeho druhu. Pro Tebe jsou všichni bratry a sestrami, a proto chceš všechny sbratřit a zbořit překážky, které vztýčily lidský zákon a tradice. Pomáhej nám odstranit bariéry, které jsou v našem srdci. Ty víš, že to není vždy snadné, a proto Tě prosím, ovládni mé srdce se všemi jeho city vůči druhým a pomáhej mi, abych se řídil Tvými city, protože je krásné jednat jako Ty a vyplatí se následovat Tě, i když to něco stojí. Je důležité, abych všechno konal z lásky, se srdcem naplněným dobrými city vůči všem, i vůči nepřátelům, protože tak sis počínal Ty. Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 4/2003
přeložil -lš-

BISKUP LAUN VARUJE PŘED PRONÁSLEDOVÁNÍM KŘESŤANŮ V EVROPE

V interview pro rakouský magazin „Profil“ varuje salcburský biskup Laun před možným pronásledováním křesťanů v Evropě. Není to ještě přímé pronásledování, ale již teď se z křesťanů stávají příjemci nepřijatelných rozkazů anti-klerikálních kruhů, které mají slovo v EU.

Rozšířením potratové praxe vzniklo u lidí přesvědčení, že jsou pány nad životem a smrtí. Evropa se stále více mění na velký domov důchodců. Vzniká zde populační vakuum, které vyplňují muslimové. Jednoho dne se může stát, že svatoštěpánský dóm se stane islámskou mešitou.

Potraty je třeba zastavit. Skutečnost, že je to už jen přesvědčení menšiny, nic nemění na závažnosti tohoto nebezpečí. V době nacistické nadvlády také mnozí nechtěli vidět hrozící nebezpečí.

Slovy biskupa Launa se cítí pobouřena rakouská socialistická mládež. Její představitelé pokládají za „nepřijatelnou drzost“, když se v souvislosti s potraty mluví o nacistickém teroru.

Domnívají se, že ochránci nenarozeného života redukují funkci ženy na biologickou úlohu být matkou. Odmítají označit potrat za vraždu. Naopak předseda rakouské lidové strany H. C. Strache označil Launova slova za oprávněné varování a poukázal na nesvatou alianci levičáků a muslimských fundamentalistů, kteří by chtěli vyhladit křesťanské kořeny ve společnosti. V mešitách se hlásá nenávisť ke křesťanům a oslavuje hanobení křesťanství, které se objevilo v Nietzscheových představách ve vídeňském Burgtheateru.

*Podle zahraničních pramenů
připravil -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

stalo se pro nás takovou samozřejmostí, že na ně nemyslíme, podobně jako nemyslíme na zcela nezbytný vzduch, který si uvědomujeme teprve ve chvíli, když nemáme co dýchat. Proč se vůbec Bůh, který je sám v sobě plnost bytí a blaženosti, rozhodl vytvořit mimo sebe svět a živé bytosti? Žalmistova otázka, kterou klade Bohu: „Co je člověk, že se o něho staráš, lidské dítě, že na ně myslíš?“, je výrazem oprávněného úžasu nad tímto nesmírným tajemstvím. Nejvíce ze všeho zasluhuje náš úžas nepředstavitelná **nezištnost Boha**, který může plným právem říct: Co byste mi chtěli dát, když všechno, co jste a co máte, máte ode mne? Bůh v sobě tím nejdokonalším způsobem slučuje pro nás zcela protichůdná postavení: je doslova a do písmene nejen **nejvyšší Pán**, ale současně také **největší služebník** nás všech. Jeho služba má jednoznačně charakter naprosto nezištné pomoci a vstřícnosti. Veškerou svou moc a nadvládu dává do služeb svých tvorů. Je to altruismus v nejryzejší podobě. Takovýto postoj a aktivita ve prospěch tvorů, které miluje dříve, než začnou existovat, zřejmě nejvíce odpovídá nekonečné přemíře jeho vnitřní neskonale blaženosti a nekonečné lásce, kterou chce nezištně sdílet se svými tvory.

Toto poznání nás musí přivádět k pokoře a vděčnosti k Bohu i k úctě ke všemu stvořenému světu, v němž jsme jeho nejvyšše postavenou součástí. Bůh nám ve svém obdivuhodném díle svěřil postavení nejvyšší důstojnosti: Jsme povolání připojit se jako spolupracovníci k Bohu a jeho stvořitelskému dílu. To nás zavazuje podobat se mu v jeho velkodušné nezištnosti. Bohužel, velice brzy jsme „vypadli z role“. Naše možnosti a schopnosti nám stoupají příliš do hlavy. Cítíme jednostrannou touhu být pány a zcela zapomínáme, že neoddělitelnou složkou, která musí být spojena s panováním, je služba.

Jak zcela jiného „Boha“ měl na mysli Satan, když nabízel prvním lidem šanci být jako Bůh! Představil jim přímo antiboaha, zcela deformovaného, nepřejícího, předem závistivého a žárlivého. A právě k takové zcela opačné podobě se mu podařilo deformovat člověka. Boží ideál, že země se naplní lidmi, pro které hlavním motorem jejich společného soužití a jednání bude všeobecné úsilí navzájem si nezištně sloužit a láskyplně přát, tak jak nejvyšší Bůh a Pán sám slouží a přeje svým tvorům, vzal hned v samém začátku zasvě. Již v druhé generaci lidského rodu přinesla převrácená podoba své žalostné plody v první bratrovraždě. Zlovůle podle obrazu Nepřítele se nakonec přemnožila do té míry, že Hospodin sáhl k hroznému trestu.

Opravit „Boží image“ v nás přišel sám Boží Syn, který se stal člověkem nikoliv proto, aby si dal sloužit, ale aby sloužil. A ti, kteří v něho před dvěma tisíci roky uvěřili, skutečně pochopili a přijali jeho příklad, takže se stali nápadnými mezi pohany právě tím, jak velice si navzájem slouží, protože se milují. Jak zcela jinak by vypadal dnešní svět, kdyby spolu s vírou všude zobecněl onen základní Boží model a stal se výraznou základní charakteristikou všech křesťanů!

V tom jsme však bohužel jako křesťané zklamali. Za osvícenskou vzpouru proti Bohu mohou nejen nevěrci, ale i křesťané, kteří zapomněli, že panovat znamená sloužit. A tak svět kdysi křesťanský se místo k Bohu vydal na usilovný pochod za pokrokem, aniž by si uvědomoval, že udělal tragický obrát zpět. Vědění, které by mělo být cestou stále hlubšího poznávání Boha a jeho díla, se stalo nástrojem k vyhoštění Boha z lidské mysli i srdce. Místo lásky, kterou přišel obnovit Kristus a která motivuje k vzájemné službě a solidaritě podle Božího vzoru, stalo se hlavním motorem lidského jed-

nání a úsilí opět sobectví, které kdysi nastolil ďábel podle své podoby. Výsledkem byly velké revoluce a bratrovražedné války, které svou hrůzou překonávají všechno, co dosud dějiny poznaly, a přetrvávající bolestné rozdělení světa. Nejmocnějším impulzem pro rozvoj lidského vědění se stalo usilovné hledání a výroba nástrojů a možností jak zavraždit co největší počet lidí. Člověk se stal otrokem toho, co mělo sloužit jeho osvobození.

Jako reminiscence Pavlových slov o souvislosti mezi růstem hříchu a milosti vzešlo na pozadí italského „Rinascimento“ obdivuhodné souhvězdí turínských světců, aby ukázalo velmi názorně, čeho je schopen člověk vedený nikoliv sobectvím, ale tužbou sloužit druhým, a jak bohaté a trvalé ovoce může po sobě zanechat. Výčet aktivit a uskutečněných projektů blahoslaveného Faà di Bruna, který postavil všechno své vědění a poznání do služeb bližním, zní dnes přímo neuvěřitelně. Jak uboze vypadají vedle něho všichni ti, kteří se zaměřili bezohledně na své vlastní obohacení a které dnes nákladně a pracně hledáme po celém světě! Chtěli bychom je soudit a zapomínáme přitom, že před soud světa patří především celý tento systém hospodářského liberalismu, jehož hybnou pákou je sobecká hrabivost. Ta plodí rostoucí neuctu k Bohu i k Božímu dílu, ať už je jím člověk nebo příroda. Jen jako vedlejší produkt zbude někdy také něco na obecné blaho. Zákonem chráněná chamtivost vede k činnostem, které nejenže nikomu neslouží, ale dokonce škodí tím, že okrádají bezmocné, zatímco ani pro základní funkce, jako je ochrana lidského zdraví a života, se nedostává nezbytných prostředků. Již před dvěma tisíciletími, řekl Pán, který sloužil všem: „**Kdo neshromáždí se mnou, rozptýluje.**“

-red-

Výzvy fatimského poselství (42)

Ale já si myslím, že ďáblová závist musela ještě vzrůst, když viděl, že Bůh slíbil Vykupitele lidstvu, které on svedl, zatímco pro něho vykoupění nebylo. A z jakého důvodu měl Bůh s lidstvem takové slitování? Nejsem si jistá, aby myslím si, že to bylo kvůli tomu, že člověk byl sveden a oklamán zlobou jiného, zatímco ďábel zhřešil z vlastní zloby. Bůh viděl v člověku možnost litovat a pokorně prosit o odpuštění, ale v ďáblu je pýcha taková, že mu nedovolí ani lítost, ani pokoru, která by ho vedla k prosbě o odpuštění. Tak viděl sebe samého jakožto přemoženého a navždy odsouzeného, jak mu to řekl Bůh: „*Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě*“ (Gn 3,15).

Vedle pokušení ďábla máme také pokušení světa, který nás obklopuje, ovlivňuje a klame. Často jsme oklamáni a ošáleni hlasy světa.

Svět nám hovoří o marnostech, bohatství, počtech, módě atd. Zvábeni těmito hlasy chceme postupovat, vynikat, přitahovat pozornost, vidět sami sebe zahrnuté počtami, vlastnit bohatství, být pokládáni za moudré, zaujímat první místa, a to i za cenu spravedlnosti a lásky.

Toto jsou pokušení světa, která nás oslepují a zatemňují rozum. Proto Ježíš Kristus, když myslí na ty, kdo se srdcem věrným jeho slovu a milosti bojují, aby zvítězili nad těmito pokušeními, prosí Otce: „*Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji. (...) Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého*“ (Jan 17,9.14-15).

Nejsou ze světa, protože zachovávají Boží slovo, které je pravda, a nenechávají se svést

zásadami světa, které jsou klam a lež. Jsou Božím vlastnictvím, Otec je světil Ježíši Kristu, který se zase odevzdal Otci pro ně, aby je posvětil v pravdě: „*Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět je v pravdě; tvé slovo je pravda. (...) A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě*“ (Jan 17,16-19).

Být posvěcen v pravdě znamená úplně se odevzdat Bohu a duším z lásky k Bohu; znamená vytrvat ve službě Bohu a bližním a v lásce k nim; znamená jít nadále po cestě vyznačené Bohem - v pravdě - protože zásady světa jsou preludy a lež. Proto svět nás nenávidí, pronásleduje a pomlouvá.

Stejně jako ďábel a podněcován ďábly i svět nás obklopuje závistí, žárlivostí a nenávisť: „*Jestliže vás svět nenávidí, uvažte, že mne nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí*“ (Jan 15,18-19).

Dovolte, abych vám svými slovy zopakovala to, co říká poselství: *Pokračujte v modlitbě, abyste dosáhli míru, abyste dosáhli vítězství nad pokušeními a pronásledováními.*

Uvnitř nás samotných existuje další pramen pokušení; abychom nad ním zvítězili, je nutné *pokračovat v modlitbě* a bojovat, protože jen tak dosáhneme vytrvalosti na dobré cestě. To je doporučení, které nám dává Ježíš Kristus: „*Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mno-*

ho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou! Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci“ (Mt 7,13-16).

Pán říká, že je mnoho těch, kdo kráčeji po široké cestě, která vede k záhubě, a málo je těch, kdo se nacházejí na úzké cestě, která vede k životu. Věnujeme zvýšenou pozornost svým sklonům k přehnané svobodě, když nedbáme na autoritu těch, kdo mezi námi reprezentují Boha, a tak se neopatrně a nerozvážně necháme strhávat z propasti do propasti.

Chceme být svobodní, ale neumíme tuto svobodu dobře užívat. Proto Bůh umístil mezi námi toho, kdo nám může ukázat dobrou cestu, po níž můžeme a máme svobodně kráčet. Ale naše pýcha nás klame a nenechá nás vidět ani dobro, kterým pohrdáme, ani zlo, které děláme. V tomto případě je pokušení uvnitř nás; připravuje nám past, kterou si sotva uvědomujeme: je to žádostivost srdce a smyslů, která v nás vzbuzuje touhy po tom, co je pro nás nevhodné. Abychom rozeznali tato pokušení a zvítězili nad nimi, je nutné, abychom, jak nám říká poselství, pokračovali v modlitbě, aby nám Bůh dal světlo, sílu a milost.

Ježíš nám dále řekl: *Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci.* Těmito nepravými proroky jsou všichni ti, kdo jsou kolem nás

a snaží se nás svést k tomu, abychom šli po široké cestě a dali volnost svým zlým sklonům, rozmarům, neřestem a nezřízeným vášním, které jsou v rozporu s Božím zákonem. Jsou jimi zlé společnosti, které nás odvádějí od správné cesty pravdy, spravedlnosti a lásky. Nepravými proroky jsou všichni ti, kdo popírají pravdy zjevené Bohem a chtějí zavést nové a bludné nauky na podporu vlastního nezřízeného života, který chtějí vést.

Pán nám ukazuje toto kritérium na jejich rozlišení: „*Poznáte je po jejich ovoci. (...) Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. (...) Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci*“ (Mt 7,16-20).

Tato upozornění nás mají uvést do pozorné opatrnosti vůči sobě samým i vůči zásadám světa, který nás obklopuje. Kolikrát slyšíme říci: „*Dělám to tak, protože to tak dělají všichni*“; „*oblékám se tak, protože je to módní a všichni se tak oblékají*“; „*žiji tak, protože tak dnes žijí všichni lidé*“ atd. Skutečnost, že mnozí tak žijí, snad zabrání tomu, aby nebyli odsouzeni? - *Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně.* Bůh říká, že nechce, aby hříšník zahynul, ale aby se obrátil a žil (Ez 18,23). Všimněme si však stanovené podmínky: *Aby se obrátil.*

„*Pokračujte v modlitbě, abyste dosáhli pokoje*“, který je plodem vítězství dosaženého nad všemi pokušeními, která nás svádějí na cesty, jež jsou v rozporu s Božím zákonem. Ježíš Kristus říká jasně: *Ne každý, kdo mi říká: „Pane, Pane!“ vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce* (Mt 7,21).

Proto nám poselství říká: „*Pokračujte v modlitbě růžence, abyste dosáhli konce války.*“

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

PREZIDENTSKÁ SVATBA

Odstupující polský prezident Kwaśniewski uzavřel krátce před koncem svého volebního období církevní sňatek. Obřad se konal v prezidentské kapli s vyloučením veřejnosti. Prezident žil dosud 26 let v civilním sňatku. Byl vždy hrdý na to, že se 25x setkal s Janem Pavlem II. Podnětem k církevnímu sňatku se stal výslech jeho svědectví v rámci procesu blahořečení Jana Pavla II.

SDĚLENÍ FATIMSKÉHO APOŠTOLÁTU V ČR

Na svátek Panny Marie Růžencové 7. října 2005 Svatý stolec schválil stanovy předložené Mezinárodní radou Světového apoštolátu Fatimy stvrzené všemi účastnickými zeměmi tohoto veřejného sdružení věřících.

Slavnostní vyhlášení působnosti katolického mariánského hnutí, Světového apoštolátu Fatimy - Fatimského apoštolátu u univerzální církvi se uskuteční ve Vatikánu v aule papežské rady pro laiky „AULA MAGNA“ v pátek 3. února 2006.

Delegaci Fatimského apoštolátu ČR bude v Římě doprovázet arcibiskup Mons. Karel Otčenášek, emeritní biskup královéhradecký a společně s národním prezidentem hnutí P. Mgr. Pavlem Dokládalem ji budou tvořit členka Mezinárodní rady Světového apoštolátu Fatimy pastorační asistentka Ing. Hana Franěková a zástupkyně regionálních center v ČR Ing. Libuše Tesaříková, vedoucí oblastního centra FA Hodonín.

Bezprostředně po této události, v sobotu 4. února 2006 se v národním centru FA v Českomoravské Fatimě v Koclířově u Svitav uskuteční pravidelné setkání věřících a členů hnutí a společně díkůvzdání při duchovní obnově 1. mariánské soboty, s hlavním hostem, generálním sekretářem ČBK biskupem Mons. Ladislavem Hučkem.

PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ pro snoubence, kteří se rozhodli uzavřít církevní sňatek

Termíny: únor – květen, začátek 24. 2. 2006. Kurz bude probíhat 2x měsíčně (celkem 7 setkání), vždy v pátek od 17.30 do 19.30 hod. v sále arcibiskupské kurie, Biskupské nám. 2 v Olomouci.

Témata: Rozdíly mezi mužem a ženou, komunikace a partnerský dialog, krize vztahu a řešení problémů, odpuštění, city a pozornosti, sexualita a rodčovství, svátost manželství, manželský slib...

Zájem o kurz je třeba nahlásit předem (do 17. 2.) na: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

ZEMŘEL BRATR PETR VITÁSEK, STAROSTA ORLA JEDNOTY DOBŘÍŠ

Začátek roku 2006 těžce zasáhl všechny členy středočeského Orla. Dne 2. ledna 2006 odpoledne ve věku 82 let zemřel bratr Petr Vitásek, nejzasloužilejší člen dobříšské orelské jednoty a středočeského Orla. Zesnulý bratr byl členem katolického Orla od r. 1990. Díky němu se dobříšská orelská jednota stala silnou organizací. Jeho zásluhou byla vrácena místní orlovna do majetku Orla.

Starosta Orla jednoty Dobříš br. Petr Vitásek (nar. 31. 8. 1923) zemřel po dlouhé nemoci. Pohřeb se konal 7. ledna 2006 ve 13.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice v Dobříši. Zástupce Orla s praporem dobříšské jednoty držel během zádušní mše sv. čestnou stráž u rakve zesnulého. Ve svém citlivém a důstojném kázání připomněl příbramský vikář P. Stanislav Góra život a práci br. Vitáška. Mše sv. se zúčastnili dcera br. Vitáška, paní Helena Cihelková, vnučka Helenka, zeť Josef a příbuzní, dále jeho obětavá pečovatelka ses. Marie Kovaříková, přátelé, členové dobříšského Orla, zástupci orelského ústředí a dalších orelských žup. Po obřadech vynesli orlové rakev ven z kostela. Rakev se zesnulým spolubratrem orlové na hřbitově uložili do rodinného hrobu, v němž br. Vitásek bude očekávat slavné vzkříšení. U hrobu pronesl P. Góra modlitbu. Za Orla župu Svatováclavskou se s drahým bratrem Vitáškem rozloučil br. Vejvar.

Všem, kteří br. Vitáška znali, předem děkujeme za modlitby a zbožnou vzpomínku na něho.

Pane Bože, nezapomeň na zásluhy svého služebníka br. Petra Vitáška a uveď ho do věčné radosti v nebi!

Orel župa Svatováclavská, Orel jednota Dobříš – střední Čechy

Benediktinské opatství Rajhrad oznamuje, že od 12. ledna 2006 je opatský chrám pro veřejnost uzavřen. Důvodem je jeho částečná rekonstrukce. Památník písemnictví na Moravě je přístupný denně mimo pondělí od 10 do 16 hodin.

P. Augustin Gazda OSB, převor – administrátor

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na HROMIČNÍ POUŤ MATEK ve Šternberku v sobotu 4. února 2006

Program: v 9.30 hod. – modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření. V 10.00 hod. – pontifikální mše sv. s darováním svíce a oférou matek kolem oltáře. Ve 12.00 hod. – společný oběd a duchovní program v jídelně lesnického učiliště, beseda s koordinátorkami Hnutí modlitby matek z Česka i Slovenska, svědectví a modlitby. V 15.00 hod. – adorace s odevzdáním jmen dětí do košíčku.

Srdcečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti. **Kdo se zúčastní celého programu i s obědem, přihlašte se prosím nejpozději do 29. ledna 2006 u koordinátorky hnutí paní Růženy Fialové, mobil: 774 618 822, nebo na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01; tel.: 585 013 714, email: farasternberk@seznam.cz.**

Liturgická čtení

Neděle 29. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 18,15–20

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: 1 Kor 7,32–35

Ev.: Mk 1,21–28

Slovo na den: Učil.

Pondělí 30. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a

Ž 3,2–3.4–5.6–7

Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)

Ev.: Mk 5,1–20

Slovo na den: Veliké dobrodiní.

Úterý 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 18,9–10.14b.24–25a.30–19,4

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)

Ev.: Mk 5,21–43

Slovo na den: Neboj se, jen věř!

Středa 1. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavinil hříchem.*)

Ev.: Mk 6,1–6

Slovo na den: Jeho příbuzné tady mezi námi.

Čtvrtek 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22–40

Slovo na den: Světlo k osvícení.

Pátek 3. 2. – nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: Sir 47,2–13

Ž 18(17),31.47+50.51

Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu, mému spásiteli!*)

Ev.: Mk 6,14–29

Slovo na den: Co bych si měla žádat?

Sobota 4. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 3,4–13

Ž 119(118),9.10.11.12.13.14

Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým přikazům!*)

Ev.: Mk 6,30–34

Slovo na den: Na opuštěné místo.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE 29. 1.	PO 30. 1.	ÚT 31. 1.	ST 1. 2.	ČT 2. 2.	PÁ 3. 2.	SO 4. 2.
do první modlitby dne:							
Antifona	1136	1150	1722	1181	1296	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1151	1723	1182	1296	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1297	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1724	1186	1297	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	691	1155	1724	1186	1297	1218	1669
Prosby	1140	1155	1724	1186	1297	1218	1655
Záv. modlitba	691	1156	1293	1187	1298	1304	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1298	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1299	1221	1236
Záv. modlitba	691	1159	1175	1191	1298	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1727	1192	1300	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1300	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1300	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1730	1196	1302	810
Ant. ke kant. P. M.	691	691	1164	1731	1196	1303	692
Prosby	1135	1149	1165	1731	1196	1303	811
Záv. modlitba	691	691	1165	1293	1197	1298	1304
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MEZI NEBEM A ZEMÍ

Sestavil Robert Rothmann

Sbírka anekdot z církevních dějin.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 165x112 mm, 92 stran, 99 Kč

ROVER NASLOUCHÁ KRISTU

Jiří Reinsberg

Výklad mše svaté určený pro starší skauty-rove-ry. Inspiraci zde však mohou najít i ti, kdo chtějí hlouběji proniknout do tajemství Nejsvětější oběti. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 72 stran, 69 Kč

DEJ MI DUŠE

(Salesiánská tradice)

Teresio Bosco - Carlo Nanni

Úvod do života a myšlenek Jana Boska, vycházející z knih Teresia Boska Exercicie s Donem Boskem a Carla Nanniho Preventivní systém. První z nich shrnuje v kostce základní rysy spirituality zakladatele salesiánů Jana Boska, druhá kniha je úvodem do výchovných zásad tohoto světce.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 224 stran, 219 Kč

DON BOSCO

Teresio Bosco

Slavný životopis italského světce, který je sestaven z vlastních paměti Dona Boska a čerpá z dvaceti svazků životopisných paměti jeho žáků a spolupracovníků. Třetí vydání.

Portál, A5, 438 stran, 249 Kč

FRANTIŠEK XAVERSKÝ

Text a kresby Miguel Berzosa Martínez

Barevný komiks o životě španělského světce. Vytisknuto na křídovém papíře.

Refugium Velehrad-Roma s. r. o., brož., 290x220 mm, 48 stran, 125 Kč

ŽIVOT APOŠTOLA PAVLA

Walter Wangerin

Román věnovaný životní pouti jednoho z prvních zvěstovatelů evangelia v helénském a latinském světě. Spisovatel nechává zaznít hlasy Pavlových současníků, jeho nejbližších přátel a spolupracovníků (Priscilla a Akvila, Timoteus) i názorových oponentů z židovského a křesťanského prostředí. Světcův portrét zároveň nenásilně buduje i okrajovými poznámkami, kupříkladu římského filozofa Seneky. Autor postavu apoštola Pavla zobrazuje na základě dochovaných svědectví.

VOLVOX GLOBATOR, váz., přebal, zúž. A5, 440 stran, 299 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.